

La mulți ani, REPUBLICĂ!

30 DECEMBRIE
1947 1972

PATZAICHI
BERCEANU
MARTINESC
MEDALIAȚII
CU AUR
LA J.O. '72

SPORT

REPUBLICA

SUB CONDUCEREA ÎNȚELEAPTĂ A PARTIDULUI MIȘCAREA ROMÂNEASCĂ DE EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT ÎN CONTINUĂ DEZVOLTARE ȘI AFIRMARE

PROLETARI DIN
TOATE ȚĂRILE.
UNIȚI-VĂ!

SPORT

Nr. 24 (335)
DECEMBRIE
1972
ANUL XXV

REVISTĂ
ILUSTRATĂ
BILUNARĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL
NAȚIONAL
PENTRU
EDUCAȚIE
FIZICĂ ȘI SPORT
DIN
REPUBLICA
SOCIALISTĂ
ROMÂNIA

Secretar general
de redacție
DIMITRIE
CALLIMACHI

Prezentarea artistică
MIRCEA PATRICHI

Prezentarea tehnică
GHEORGHE DEDIU

Redacția și administrația:
str. Vasile Conta 14,
București-22, Sectorul 1.
Telefoane:
11-91-13 și 11-10-05.
Abonamentele se fac
la toate oficiile poștale
din țară, iar în întreprinderi
și instituții
prin difuzorii voluntari.
Costul abonamentului:
3 luni — 15 lei;
6 luni — 30 de lei;
1 an — 60 de lei.

Revista se tipărește
la Combinatul Poligrafic
«Casa Școlară».

Abonamentele pentru
străinătate, prin:
«LIBRI», P.O.B. 134-135
telex 225
București — ROMÂNIA

43 806

În viața oricărui popor există momente de însemnătate crucială, care determină, prin dimensiunile lor, întreaga lui dezvoltare, îi hotărăsc drumul și destinele.

Pentru noi, românii, un asemenea moment, avînd greutatea pietrei de hotar, îl constituie ziua de 30 Decembrie 1947, data memorabilă a proclamării Republicii.

În desfășurarea tumultoasă a evenimentelor, după actul eliberator de la 23 August 1944, înlăturarea monarhiei, ultimul reazim al burghezo-moșierimii izgonite de la putere, a constituit o strălucită incununare a luptei maselor populare, în frunte cu clasa muncitoare, sub conducerea Partidului Comunist Român. Țara noastră pornea ferm pe calea luminoasă a construirii socialismului.

Privim cu justificată mîndrie patriotică drumul străbătut în acest glorios sfert de veac. Re trăim cu tulburătoare emoție fiecare pas al urcușului greu pe care l-am înfruntat pieptiș. Scrutăm încrezători și plini de cutezanță viitorul, încercînd sentimentul bărbătesc al atletului care știe că orice nouă treaptă spre perfecțiune este mai dificilă decît cea dinaintea ei. Dar avem certitudinea deplină a reușitei, pentru că ne conduce un cărmaci înțelept, încercat și sigur: **PARTIDUL!**

Cu aceste gânduri, întregul nostru popor pășește în anul XXVI al Republicii.

BILANȚ RODNIC PERSPECTIVE ÎNSUFLEȚITOARE

În amintirea noastră, 1972 va rămîne ca un an fertil și plin de profunde semnificații. El este pentru totdeauna legat de evenimentul istoric al Conferinței Naționale a partidului și de Plenara din noiembrie a C.C. al P.C.R., de puternica efervescență creatoare care l-a caracterizat, de vibranta chemare patriotică «CINCINALUL ÎN PATRU ANI ȘI JUMĂTATE!» și de uriașa mobilizare a tuturor energiilor naționale pentru transpunerea ei în viață.

Tezaurul teoretic și practic al construcției socialiste s-a îmbogățit cu documente de o excepțională însemnătate, înarmînd clasa noastră muncitoare, întregul popor, cu un program științific, de mare eficiență, pentru înfăptuirea societății socialiste multilateral dezvoltate, program capabil să poarte România spre culmile progresului, civilizației și bunăstării.

În acest context general, facem retrospectiva realizărilor noastre din pătratul de veac al Republicii. Iar în bilanțul fructuos al înfăptuirilor pe care poporul le trece în revistă cu prijeul marelui jubileu se înscruie, de bună seamă, și acelea obținute

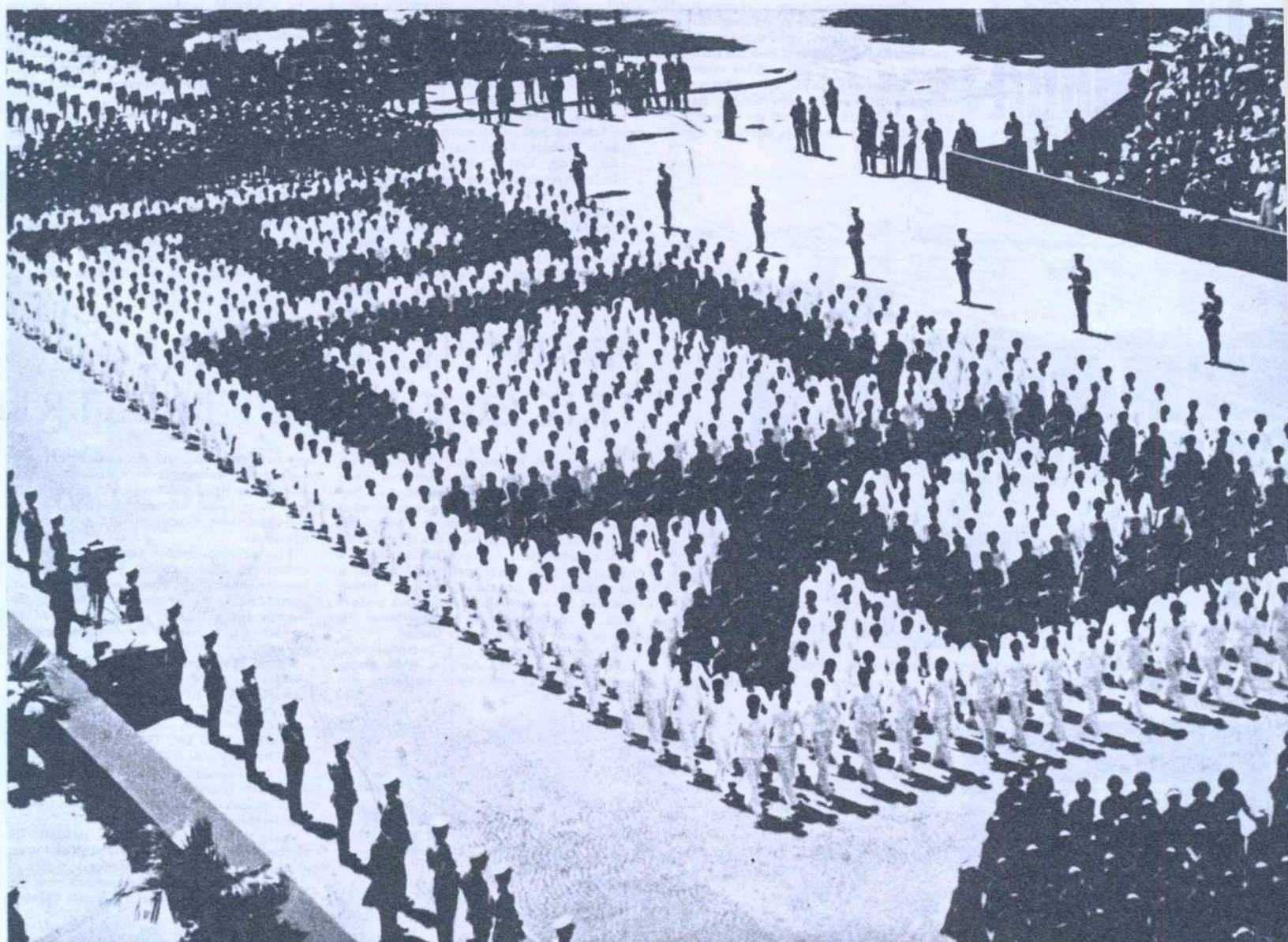
pe tărîmul educației fizice și sportului, domeniu investit cu înalte atribuții sociale, ancorat plenar în complexul de măsuri luate de partid pentru creșterea unor generații vi-guroase, capabile să înfăptuiască mărețul program de edificare socia-

listă în care se află angajată întreaga națiune română.

Un adagiu antic spunea că «un popor care cîntă e fericit». Parafrazîndu-l, putem afirma cu certitudine că «un popor care face sport este sănătos și puternic!»

ANUL XXV

Omagiu partidului
— inspiratorul și orga-
nizatorul tuturor vic-
toriilor noastre.

Cițiva din sutele de
mii... O imagine de la
«Crosul tipografilor»
organizat în cinstea ma-
relui jubileu al Republi-
cii.

TOATE SPORTURILE

PENTRU POPOR!

Întreaga dezvoltare a mișcării de educație fizică și sport din țara noastră a purtat amprenta conducerii de către partid, care i-a stabilit direcțiile, formele organizatorice și modalitățile

de acțiune în funcție de etapele dezvoltării generale—politice, sociale și economice—a României.

Organizația Sportului Popular, înființată la scurt timp după actul de la 23 August, avea să preia—în martie 1945—întreaga responsabilitate—pe plan național—a activităților sportive, desfășurând o amplă campanie pentru atragerea maselor spre exercițiul fizic.

Porțile stadioanelor se deschid larg! Este epoca romantică, a entuziasmului descătușat, a căutărilor pe un teren de cele mai multe ori virgin. Chemarea «Toate sporturile pentru popor!» devine, treptat, o superbă realitate.

În primăvara anului 1948, la câteva luni de la proclamarea Republicii, crosul de masă «Să întîmpinăm 1 Mai» numără peste 83 000 de participanți! Cifra a părut atunci de domeniul irealului. Dar ea avea să pălească ulterior în fața altora. Peste un an numai, la aceeași competiție, se alinaiază de zece ori mai mulți concurenți!

Urmează perioada marilor competiții populare: de schi, de șah, de trîntă etc. Anvergura pe care o capătă mișcarea sportivă reclamă noi forme de organi-

zare, superioare. La 26 iulie 1949 este adoptată Hotărîrea Biroului Politic al C.C. al P.M.R. asupra stimulării și dezvoltării continue a culturii fizice și sportului. În 1957, o altă Hotărîre de partid determină noile direcții ale acestei activități.

Urmează o perioadă de puternic avînt al sportului de masă. Sînt înregistrate cifre cu adevărat record la crosurile de primăvară, la Spartachiadele de vară și de iarnă, în acțiunile turistice!

Rolul educației fizice crește, însă, neconținut în societatea noastră, capătă noi valențe, cere un cadru și mai larg.

În 1967, ca urmare a unei ample analize făcute de către Comitetul Executiv al C.C. al P.C.R., are loc Conferința pe țară a mișcării sportive care a concretizat măsurile în vederea realizării principalelor obiective trasate acestei activități și a desemnat Consiliul Național pentru Educație Fizică și Sport drept organ de specialitate. La 28 decembrie al aceluiași an Marea Adunare Națională adoptă prima «Lege a Sportului», care proclamă educația fizică și sportul în România drept activități de interes național!

EFORTURI SUSȚINUTE PENTRU ÎNTĂRIREA BAZEI MATERIALE

Mișcarea sportivă românească a preluat de la vechea orînduire o moștenire precară. Numărul stadioanelor, al terenurilor, al sălilor și al altor echipamente necesare desfășurării sistematice și cu regularitate a educației fizice și sportului era cu totul insuficient, chiar și pentru numărul foarte mic al practicanților sportului din acele vremuri. El apărea însă absolut precar în fața noilor necesități, când mari mase de oameni și muncii de la orașe și sate, în special

tineretul, descopereau binefacerile sportului, își dădeau o adesiune entuziastă la această activitate.

Cu sprîjnul generos al statului, patrimoniul material al sportului românesc s-a îmbogățit considerabil în acest sfert de veac. Este practic imposibil să enumerăm toate noile construcții care s-au ridicat pe parcursul celor 25 de ani, încadrîndu-se în peisajul arhitectonic somptuos al orașelor patriei. Mari stadioane au fost înălțate în Capitală și în principalele orașe ale țării: Galați, Timișoara, Brașov, Bacău, Cluj, Iași, Pitești, Constanța și altele. Aproape toate centrele județene dispun de săli de sport confortabile, cum sînt cele de la Cluj, Iași, Constanța, Ploiești, Pitești, Timișoara. Au luat ființă noi bazine moderne de înot la Ploiești, Cluj, Brăila, București. S-a extins considerabil geografia patinoarelor artificiale, construite la Bucu-

rești, Miercurea Ciuc, Brașov, Cluj, Timișoara, Constanța.

Paralel cu eforturile susținute ale statului s-a desfășurat și se desfășoară o amplă acțiune de amenajare de baze sportive simple, prin contribuția voluntară și munca patriotică a cetățenilor. Astăzi, aproape fiecare școală, fiecare comună, fiecare sat are un teren pentru practicarea exercițiilor fizice.

Desigur, dezvoltarea neconținută a sportului românesc presupune noi eforturi în această direcție. Este remarcabil faptul că în cadrul marii acțiuni de sistematizare a orașelor și satelor țării pentru anii următori s-au prevăzut în fiecare localitate spații pentru amenajări sportive, locuri de agrement și de joacă pentru copii, parcuri, spații verzi — adevărate teritorii ale mișcării în aer liber, ale fortificării, ale sănătății!

MARI VICTORII ALE TRICOLORULUI NOSTRU

Caracterul pronunțat de masă, un suport material în continuă dezvoltare, lărgirea permanentă a bazei de selecție, perfecționarea și așezarea pe principii științifice a procesului instructiv-educativ, setea de afirmare a tineretului, dorința legitimă de a răspunde prin fapte griji părintești a partidului și statului nostru, toate acestea au condus la o prezență puternică și prestigioasă a României în arena sportului internațional.

Succeselor sporadice și întâmplătoare dinaintea lui 23 August 1944, datorate în special unor talente ieșite din

comun, unor cazuri de excepție (care au putut învinge prin valoarea și pasiunea lor lipsa de condiții și nepăsarea), le-a luat locul afirmarea constantă a purtătorilor tricolorului în sportul mondial.

Nu ne propunem acum o statistică complexă a evoluțiilor victorioase ale reprezentanților României în marile competiții. Ea ar necesita un spațiu foarte întins. Dar, câteva cifre ni se par utile prin marea lor forță de exprimare.

În cei 25 de ani ai Republicii, sportivii noștri au cucerit:

- 72 DE MEDALII OLIMPICE;
- APROAPE 80 DE TITLURI DE CAMPIONI AI LUMII;
- PESTE 60 DE TITLURI DE CAMPIONI AI EUROPEI;

● Au reputat nenumărate victorii în mari întreceri internaționale, jocuri balcanice, competiții și concursuri tradiționale;

● În această perioadă, echipa de fotbal a României s-a calificat din nou, după 30 de ani, în turneul final al campionatului mondial, iar cea de tenis a disputat de trei ori finala «Cupei Davis».

În galeria marilor valori sportive ale lumii vor rămîne pentru totdeauna asemenea reprezentanți ai României ca Iolanda Balaș, Iosif Sirbu, Lia Manoliu, Leon Rotman, Simion Ismailciuc, Aurel Vernescu, Olga Orban-Szabo, Nicolae Linca, Dumitru Pirvulescu, Valeriu Bularca, Gheorghe Gruia, Elena Trandafir, Ivan Patzaichin, Gheorghe Berceanu, Nicolae Martinescu, Ion Tiriac, Ilie Năstase și mulți alții, nume de legendă și de enciclopedie.

România a creat adevărate școli în discipline ca handbal, volei, caiacan, lupte greco-romane, tir, box ș.a. Piscuri!

Le-au atins nenumărați sportivi ai patriei. Succesele lor personale s-au contopit în marea victorie, în deplina afirmare a mișcării de educație fizică și sport din România Socialistă, recunoscută astăzi ca o forță pe plan mondial!

SPRE NOI CULMI

Turismul — formă excelentă de odihnă activă, de întărire a sănătății, de cunoaștere a frumuseților patriei — a cunoscut în anii Republicii o dezvoltare vertiginoasă.

Bilanțul sportului românesc în acest pătrar de veac al Republicii prezintă — fără îndoială — un tablou remarcabil, tonic, marchează progresul constant, neîntreput, al acestei activități.

Dar spiritul de înaltă exigență pe care partidul nostru, în frunte cu secretarul său general, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, îl promovează cu o neabătută consecvență în muncă și în viață, îndemnul însușitor la o permanentă autodepășire, sarcinile de mare responsabilitate pe care le ridică planul cincinal, construcția societății socialiste multilateral dezvoltate, ne obligă să ne supunem permanent activitatea unei minuțioase analize critice, să descoperim neconținut noi resurse, neexploatate încă, ale progresului, să dezvoltăm cu curaj neajunsurile care mai frînează munca noastră.

Privind lucrurile din acest unghi de vedere, stăruitor recomandat de partid, trebuie să apreciem că importante succese și înfăptuiri pe plan sportiv obținute în cei 25 de ani ai Republicii, reprezintă — de fapt — un punct de plecare într-o nouă și mare competiție cu noi înșine, de continuă autodepășire.

În tabloul general al marilor înfăptuiri ale României Socialiste, mișcarea de educație fizică și sport trebuie să urce noi culmi ale progresului și perfecțiunii, în pas cu toate celelalte compartimente ale vieții materiale și spirituale tot mai bogate ale poporului nostru.

Grupaj de Valeriu CHIOSE
Fotografii: Th. MACARSCHI

GENERIC

Anvergura sportului românesc poate fi cuprinsă, dintr-o privire, în cifrele de mai jos. Potrivit unei statistici de la începutul anului 1972, în țara noastră existau:

- Peste 80 de cluburi, aproape 9 700 de asociații sportive, 52 licee cu program de educație fizică, 104 școli sportive;
- 9 600 secții afiliate la federațiile de specialitate;
- 180 000 de sportivi legitimați;
- 152 maeștri emerțiți și 1 151 maeștri ai sportului;
- 3 140 grupe de copii cu 52 600 de membri, 3 200 grupe de juniori cu 48 000 de membri.

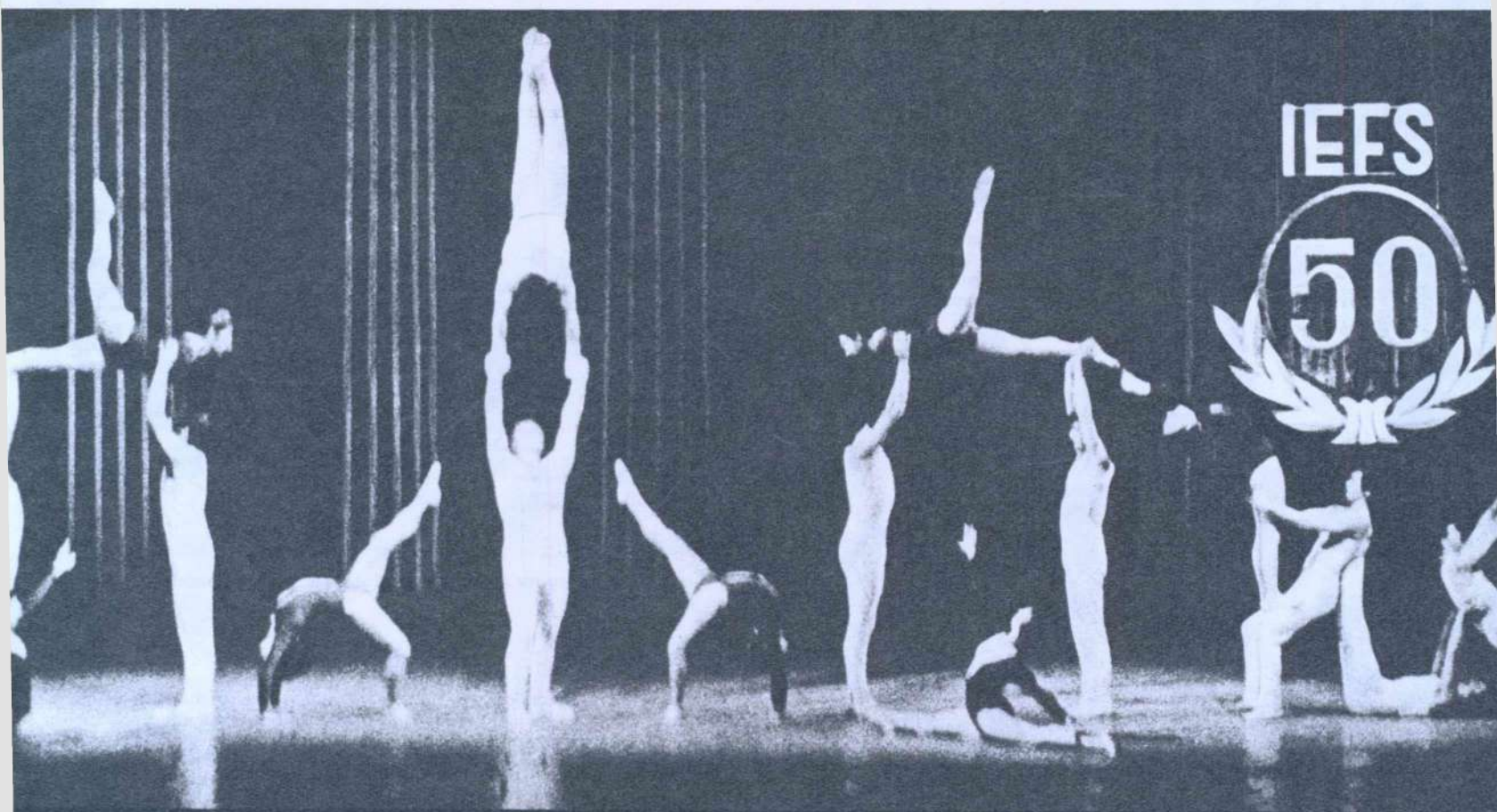
De pregătirea sportivilor se ocupă:

- 6 700 profesori de educație fizică
- 5 600 de antrenori
- 21 000 de instructori
- Diferitele întreceri sînt conduse de 20 000 de arbitri, dintre care peste 2 300 de categoria I sau internațională.

● Gimnastica de înviorare este practică în 1 100 de internate, 150 de cămine studențești, 7 600 școli și licee cu un total de aproape 200 000 de participanți;

● Campionatul asociației sportive se organizează cu regularitate în 5 500 de școli și 3 700 de întreprinderi și instituții;

● Anual au loc aproape 14 000 duminici cultural-sportive la orașe și sate și peste 4 000 alte acțiuni sportive de masă.

TINERETE FĂRĂ BĂTRÎNETE...

La 1 decembrie 1972, Institutul de Educație Fizică și Sport a împlinit 50 de ani de existență. Aniversarea unei jumătăți de secol de la întemeierea primei instituții de învățământ superior în domeniul educației fizice din România a constituit un eveniment marcant în viața universitară și cultural-sportivă a patriei.

Cu acest prilej, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, secretarul general al partidului, președintele Consiliului de Stat, a adresat cadrelor didactice, studenților institutului, un onorant și însuflețitor mesaj, în care, transmitând înaltele sale feliicitări celor sărbătoriti, și-a exprimat convingerea că această unitate de instrucțiune publică, ce-și desfășoară activitatea într-un domeniu investit cu mari responsabilități sociale, va înregistra noi și noi succese în nobila misiune ce și-a asumat-o, aceea de a da școlii și mișcării sportive românești cadre calificate, înarmate cu cunoștințe teoretice, multilaterale — profesionale și politice —, capabile să-și aducă integral contribuția la înfăptuirea operei istorice de făurire a societății socialiste multilaterale dezvoltate în țara noastră.

ENTUZIASMUL INVINGE NEPĂSAREA!

«Festivitățile I.E.F.S.» au cuprins pe agenda lor vastă și interesantă, o emoționantă întâlnire, după aproape cinci decenii, a primei promoții care a ieșit, în 1926, de pe băncile Institutului. Septuagenari venerabili, oameni care timp de o viață au slujit cu devotament și abnegație sportul românesc, în compartimentul său cel mai de preț — acela al pregătirii fizice a tineretului — și-au depănat amintirile tulburătoare și semnifica-

tive ale anilor de pionierat, în vremuri aspre, printre spinii dezinteresului guvernanților de atunci ai României.

Institutul a luat ființă din inițiativa unor entuziaști, avându-i în frunte pe profesorul Virgil Bădulescu, personalitate marcantă și polivalentă, publicist fecund, organizator excelent, dar — cum arată contemporanii săi — om cu o concepție pedagogică tributară formației sale militare.

Institutul Național de Educație Fizică și-a deschis cursurile cu 14 studenți (nici o studentă), într-o fostă cazarmă de pe Dealul Spirii, zidită pe timpul lui Cuza Vodă și aparținând Școlii militare de infanterie. Nepăsarea oficialităților o demonstrează faptul că el a fost recunoscut abia în 1923, printr-o lege promulgată la 15 iunie.

Primul rector, predând simultan gimnastica, teoria, istoria și jocurile de mișcare, a fost Virgil Bădulescu, care a organizat I.N.E.F.-ul după modelul Școlii centrale de gimnastică din Stockholm, unde își făcuse studiile.

PRIMELE DECENII, GREUTĂȚI ȘI VICISITUDINI, DASCĂLI REMARCABILI, ÎNFĂPTUIRI

Cu prof. univ. Leon Teodorescu, rectorul de azi al I.E.F.S., parcurgem istoria zbuciumată a institutului. Timp de peste două decenii, «școala profesorilor de gimnastică» (acești «paria» ai cancelariilor) a trebuit să infrunte mari greutăți, să lupte împotriva vicisitudinilor vremii, să-și apere — uneori cu eforturi eroice — dreptul la existență. Dificultățile materiale au fost, de pildă, atât de mari, încât — pentru a evita desființarea — institutul a trebuit să-și vîndă și

să-și ipotecheze marea majoritate a bunurilor. Și totuși oamenii luminați ai timpului i-au înțeles pe deplin rolul, l-au ajutat cu priceperea și cunoștințele lor. Pleiada deschisă de Virgil Bădulescu a fost onorată de asemenea oameni de știință cum au fost prof. dr. Fr. Rainer, marele nostru anatomist (rector în 1930), prof. C. Kirșescu, umanist și strălucit istoric, academicianul prof. Octav Onicescu (rector în perioada 1931—1938), prof. C. Rădulescu-Motru, președintele Academiei Române, prof. dr. doc. Gh. Zapan, recent dispărut prof. dr. doc. Adrian Ionescu, eminentul dascăl, prof. univ. Virgil Roșală ș.a. Ei — ca și alți membri ai corpului didactic — și-au dedicat priceperea și pasiunea lor pregătirii unor promoții valoroase, de profesori și institutori vrednici, care — în condițiile precare ale in-

vățămîntului din România burgheză-moșierească — au făcut tot ce le-a stat în putință spre a-și cinsti vocația și menirea.

În acest moment de retrospectivă și aducere aminte, simțim nevoia să consemnăm aportul remarcabil pe care l-a adus institutul la dezvoltarea învățămîntului superior și a sportului românesc: a pregătit specialiști cu calificare superioară în domeniul educației fizice; a introdus cercetarea științifică de specialitate; a generalizat pe plan național un sistem școlar de educație fizică, a contribuit la răspîndirea unor discipline ca baschetul, voleiul, gimnastica ritmică, gimnastica medicală; a editat zăvezile educației fizice, prima revistă științifică de specialitate din țară; a contribuit la construirea stadionului O.N.E.F. (astăzi «Republicii») și — cum plastic se exprimă profeso-

O emoționantă reîntîlnire a promoțiilor I.E.F.S.-ului cu dascălii lor. În mijloc, acad. OCTAV ONICESCU, fostul rector al institutului, și prof. dr. LEON TEODORESCU, rectorul actual.

Echipa feminină de handbal a I.E.F.S. este fruntașă în campionatul nostru. În acțiune, una din componentele de bază ale formației, **MARIA BOTA**.

CONSTANTIN STAN, unul dintre atleții de frunte ai institutului.

Zeno Dragomir și Iosif Sirbu, cum sint Laurențiu Bran, Adina Stroescu, Constantin Herold, Ion Kunst-Ghermănescu, Virgil Ludu, dr. Clement Baci, prof. dr. Andrei Demeter, dr. Miron Georgescu, Nicolae Murafa, Ștefan Roman, Ion Șiclovan, Eustațiu Mărgărit, Mihai Epuran, Elena Jianu, Vascul Popovici, interlocutorul nostru Leon Teodorescu,

În mijlocul tinerilor din comuna Hotarele; o lecție practică urmărită cu mult interes.

foști performeri și campioni, iar din generația mai nouă, nume, de asemenea foarte respectate în mișcarea noastră sportivă, frații Nicolae și Mihai Nedef, Aurel Drăgan, Uta Ionescu, Berta Tôvissy, Maria Diaconescu, Constantin Dumitru, Ion Motroc, Teodora Prêdescu, spre a nu-și numi decât pe câțiva.

Participarea Institutului la viața sportivă, internă și internațională, este permanentă. Aici se desfășoară, paralel cu studiul temeinic, o vastă activitate de cercetare științifică în domenii altădată necunoscute sau ignorate, cum ar fi: fiziologia nervoasă, biomecanica sportului, cultura fizică medicală, psihologia sportivă, educația fizică infantilă și școlară, toate cu implicații ample într-o serie întreagă de discipline, toate având drept scop să găsească cele mai bune și cele mai eficiente metode pentru crearea unui cetățean armonios dezvoltat fizic, intelectual și spiritual.

TOATE PRIVIRILE SPRE VIITOR

Sărbătorirea semicentenarului I.E.F.S. a fost, de bună seamă, prilejul unei retrospective asupra activității acestui lăcaș de cultură și educație fizică. Dar, în același timp, jubileul a constituit o temerară scru-

tare a viitorului, o analiză adincă și responsabilă a sarcinilor noi, mereu mai mari care stau în fața tuturor verigilor societății noastre, în lumina documentelor de partid.

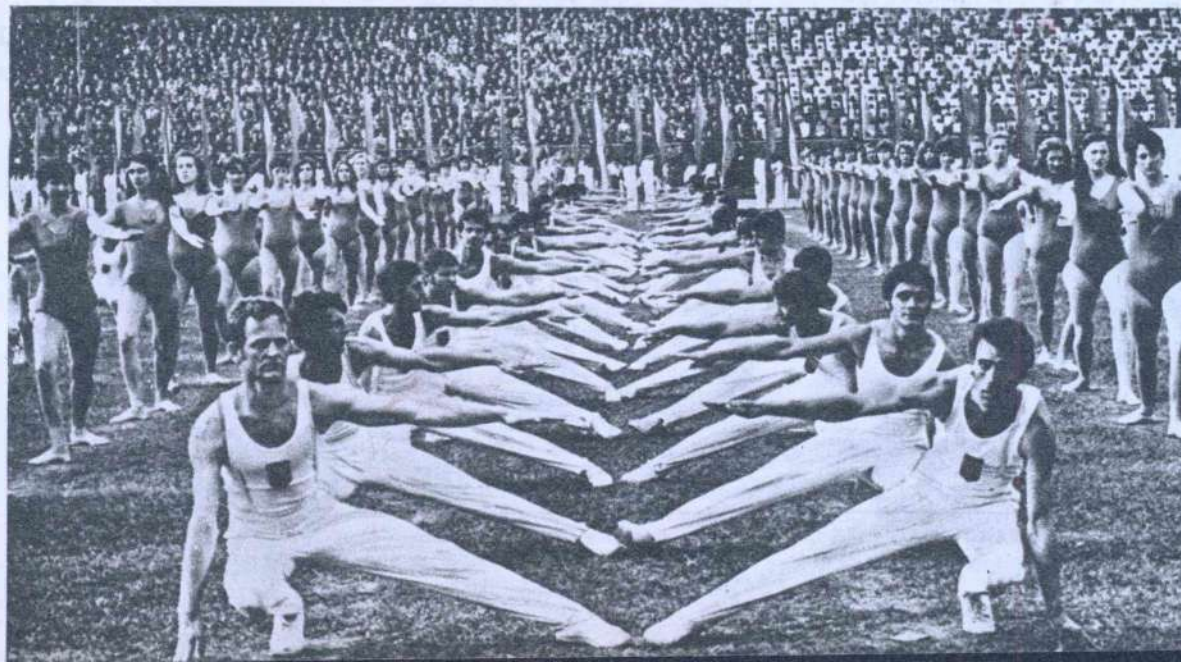
«Festivitățile I.E.F.S.», desfășurate în preajma aniversării a 25 de ani de la proclamarea Republicii, au căpătat anvergura unui angajament înflăcărat, solemn.

În conștiința studenților, a cadrelor didactice, a întregului personal răsună cuvintele tovarășului **NICOLAE CEAUȘESCU** din Mesajul adresat Institutului: «Nu mă îndoiesc că sărbătorirea semicentenarului Institutului va constitui pentru dumneavoastră toți un imbold de a munci și mai stăruitor pentru a răspunde cât mai bine înaltelor exigențe pe care partidul, societatea noastră le pun în fața școlii românești, a învățământului de toate gradele, a tuturor aceluia care răspund de instruirea și educarea tinerelor generații care vor prelua și vor duce victorios mai departe făclia socialismului și comunismului pe pământul României».

Iată un îndemn pentru a căruia îndeplinire nici un efort nu poate fi prea mare!

Valeriu C

Viitorii profesori de educație fizică susțin examenul public al pregătirii lor. O frumoasă demonstrație de gimnastică pe stadionul Republicii.

► rul Leon Teodorescu — «a descoperit», în 1926, litoralul românesc, prin organizarea anuală a cursurilor de înot într-o mică tabără în jurul căreia s-a dezvoltat actuala magnifică stațiune Eforie Nord.

EPOCA MARILOR ÎMPLINIRI

Odată cu eliberarea țării de sub jugul fascist și cu cucerirea puterii politice de către clasa muncitoare, în anii adâncilor transformări revoluționare pe care le-a trăit societatea noastră, Institutul a cunoscut — alături de toate domeniile vieții materiale și spirituale — adevărata sa epocă de înflorire și avânt.

Sub conducerea și îndrumarea partidului, beneficiind de sprijinul generos al statului, valorificând tradițiile sale progresiste și abordând cu îndrăzneală și spirit creator noul, învățământul sportiv și-a căpătat locul de cinste pe care îl merită în amplul proces de instruire publică, de pregătire a generațiilor chemate să îndeplinească măreața operă de construcție socialistă.

Mișcarea de educație fizică, devenită bun al întregului popor, ridicată la rangul unei activități de interes național, avea nevoie de specialiști. Dar, pînă în 1948, într-un sfert de veac, deci, institutul pregătise doar 750 de profesori!...

Mărindu-și aria de cuprindere a studenților, numărul cursanților crește vertiginos, de la mai puțin de 100 la 900, iar apoi la aproape 2 000, prin înființarea secțiilor fără frecvență.

În anul semicentenarului, I.E.F.S. are 2 facultăți, 2 372 de studenți, 180 de cadre didactice, iar pe lângă institut funcționează trei cluburi studențești de performanță!

amintiri müncheneze...

de Ioan CHIRILĂ

ARGENTINA MENIS
cea mai bună discobolă
a anului 1972, a fost la
un pas de titlul olimpic.
Ea a întărit această idee
corectînd ulterior re-
cordul mondial.

München 1972

Noi, europenii, am așteptat Olimpiada de la München cu o firească nerăbdare. Münchenul — își spuneau toți — va readuce Jocurile Olimpice aureola Europei, leagănul ideii despre sport, leagănul faimoasei dualități filozofice care vede în educația trupului o îndeletnicire cu nimic mai minoră decît aceea a spiritului.

În ultimele două decenii, Jocurile Olimpice s-au îndepărtat de focarul Eladei. Expediția de la Melbourne, care a dus flacăra olimpică tocmai în continentul de la capătul lumii, avea mai mult meritul de a transmite lumii australe mesajul bătrînelui continent. După marea sărbătoare de la Roma, în 1960, Jocurile s-au îndepărtat din nou mult în afara Europei, în împărăția Soarelui răsare. Peste numai patru ani, ele au luat «drumul Indiilor», ajungînd în apropierea Insulei pe care a debarcat Columb, Navigatorul neștiind încă dacă merge spre vest sau est.

După 12 ani, readucerea Jocurilor în inima Europei anunța o nouă mare sărbătoare a fineretului lumii, la încrucișarea unor mari drumuri istorice.

Ce au fost, în cele din urmă, aceste Jocuri Olimpice de la München?

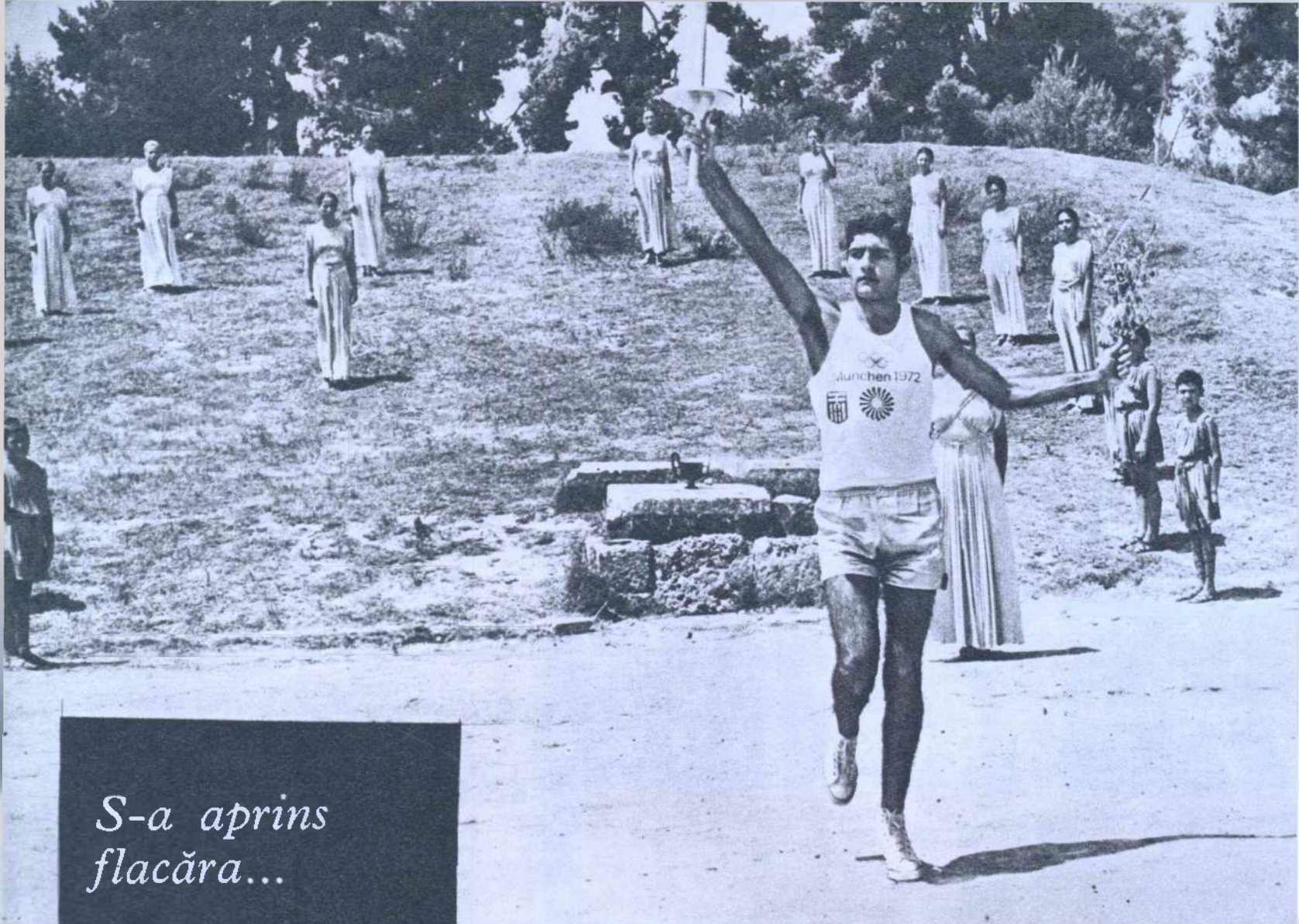
Și-au îndeplinit ele, oare, misiunea?

Oferă ele o perspectivă vie următoarelor ediții?

Vă avea Montrealul o partitură capabilă să-i călăuzească dorința firească de perfecțiune.

Vă propun, stîmpani cititori, să refacem itinerariul reporterului în drum spre München, pentru a discerne din imensitatea faptelor acestei «Olimpiade cibernetice».

În acest scop, vă invit să întoarceți pagina, pentru a ne opri puțin în Valea sfîntă a riului Alfeu, la Olimpia, acolo unde vestalele istoriei încrucișează razele soarelui, pentru a oferi lumii lumina victiî.

S-a aprins flacăra...

Purtătorul primei ștafete a Flacării Olimpice descinde, parcă, din istorie. El ar putea fi oricând un mesager al lui Hermes. El ar putea fi oricând faimosul Iason de pe corabia argonaută. El ar putea fi oricând Hector, eroul Troiei. Impresia de istorie nu-i anihilată de tricoul cu imprimeuri și nici de gurile de baschet. Impresia de istorie vine din întreg cadrul. Vestalele au ceva din imobilitatea hieratică a corurilor din tragediile grecești. Pământul e sterp. Iarba e roasă de turmele mileniilor. Copiii sînt mai gravi ca aiurea.

Olimpia oficiază aprinderea Flacării.

Flacăra aprinsă la soarele Atenei.

Acum cîțiva ani, un miliardar american a construit, în America, Acropolea Atenei. Totul era aidoma. Totul era măsurat milimetru cu milimetru. Erau reproduse pînă și faldurile sfărîmate de vreme ale cariatidelor. Într-o bună zi a avut loc vernisajul noii Acropole. A fost invitat, printre alții, marele arhitect Le Corbusier. I s-a cerut părerea. Arhitectul s-a uitat îndelung, a cercetat, a comparat, a măsurat cu ochiul. Asistența aștepta verdictul maestrului. Într-un târziu, Le Corbusier a vorbit ca un oracol: «Da. Totul e foarte exact. Dar această Acropole a dumneavoastră, în ansamblu, este o monstruozitate. Mă veți întreba de ce. Și vă voi răspunde: lipsește soarele Atenei!».

În această pagină, Hermes, sau Iason, sau Hector ia startul spre München, cu gîndul temerar de a duce în capitala Bavariei soarele Atenei.

amintiri müncheneze...

Si au început să sosească eroii Olimpiadei de la München. Încă din primele zile, veștile anunțau o adevărată migrație a popoarelor sportului. Uriașa armată a organizatorilor număra zeci de mii. Treptat, satul olimpic a început să se populeze.

Am sosit într-o seară, venind cu trenul dinspre Viena. În gara München, nenumărate birouri de informații li îndreptau pe cei sosiți spre latitudinea x și longitudinea y, cu o precizie electronică. Oamenii păreau oboseți încă înainte de startul Olimpiadei. Pe chipurile fetelor din spatele birourilor de informații se vedea paloarea secolului nostru.

Cînd am ajuns la Press Center, am avut impresia că intru într-un iarmaroc. Mii de oameni își căutau tichetele, adresele garsonierelor, cutiile de corespondență, bonurile de masă ș.a.m.d. Olimpiada nu începuse încă, dar uriașa ei mașină auxiliară era în mișcare.

Am avut o primă noapte de emoție. Peste două zile avea să înceapă cea mai fastuoasă Olimpiadă a istoriei. Panouri mari voiau să-i convingă pe trecători că, în sfîrșit, sportul s-a împăcat cu cultura și că, în fiecare seară, arta își va depune omagiul la picioarele marilor sportivi olimpici. Erau anunțate ansambluri vestite, printre care

Berliner Ensemble, Scala din Milano, Pete Brook și multe altele. Copleșit de grandoaarea evenimentelor care aveau să vină, reporterul încerca un sentiment de stială.

Și a început Olimpiada! Am încercat să aleg o mare întrecere. Am oscilat multă vreme. Peste tot erau numere de atracție. Am optat pentru tir, unde sportivii noștri aveau o șansă. În timp ce-mi pregăteam servieta, selecționînd kilogramul de hîrtii de documentare găsit în cutia poștală, am deschis la întîmplare televizorul. Din fericire, în acel moment s-a dat startul într-unu din seriile de calificare la schiul de doi fără cîrmaci. Am încercat un sentiment de mare bucurie la gîndul că am reușit să prind, fie și din întîmplare, acest moment românesc la Oberschleissheim.

Am ieșit în goană, pentru a nu pierde autobuzul nr. 7. Am pornit spre tir. La o încrucișare am zărit o placă indicatoare pe care scria Dachau. Autobuzul a cotit cu o viteză neașteptată. Șoferul avea doar 20 de ani. Era voluntar în armată.

Acolo, la tir, pe poligon, așteptînd numărul de ordine al lui Iuga, am poposit în restaurant, pentru a privi din nou pe micul ecran primele întreceri de gimnastică. Tot privind frumoasele exerciții de gimnastică, l-am pierdut pe Iuga. Cu altu

cuvinte, am pierdut prima medalie de argint, furat de pasul pe birnă al Ancăi Grigoraș.

La amiază, am... reumplut autobuzul spre Press Center. În marele holl, lucrurile nu se schimbaseră de loc. Colegii pe care-i lăsasem în fotoliile comode contemplant absenți ecranele colorate ale televizorului. Paharele de bere erau pe jumătate goale. Din cînd în cînd, un blond scandinav sau un foarte brun kenyan, cu coafura imensă a Angelei Davis, notau ceva într-un carnet, cu litere mari, ca pe o foaie de piatră a simpaticului Flinstone. Îmi aduc aminte că am avut gînduri nu prea frumoase la adresa probității profesionale a confrăților tolăniți în uriașe fotolii de piele, negre, dar aceste gînduri aveau să evolueze odată cu trecerea zilelor.

Între timp, am intrat de vreo cîteva ori la «Herr Roth», pentru tichetele necesare competițiilor la care nu se putea intra doar cu plexiglass-ul de acreditare. Am participat și la vreo două conferințe de presă, între timp am citit cîteva ziare, între timp am mai văzut o cădere la birnă, între timp am mai primit o foaie cu startul de a doua zi la pentatlonul modern, și cînd ne-am dat seama că mai avem doar un sfert de oră pînă la autobuzul pentru canotajul de după-amiază, am intrat în restaurantul care, timp de vreo 20 de zile, avea să hrănească vreo 10 000 de cronicari ai presei scrise, vorbite, fotografiate și filmate. Din fericire, la restaurantul presei zumzetul cibernetic al Olimpiadei a încetat brusc: întreg personalul restaurantului — cîteva sute — era format din francezi și mai ales, franțuzoaice. Așa se face că o bună parte din cei 10 mii de cronicari ai presei polyvalente dublau și triplau sticlutele de Vieux Bordeaux, pentru a scăpa un pic de «bombardamentul» olimpic de pe stadioane.

Noaptea a venit izbăvitoare. Ne-am îndreptat spre blocul 21, unul din nenumăratele blocuri ale Centrului de presă, care avea să fie închiriat sau vîndut după terminarea Jocurilor. La intrare, ca peste tot, tineri soldați vest-germani, detașați pentru înlesnirea muncii cronicarilor de sport.

Cu două medalii olimpice de aur (Ciudad de Mexico + München) și cu una de argint, IVAN PATZAICHIN devine cel mai productiv sportiv din istoria olimpismului românesc.

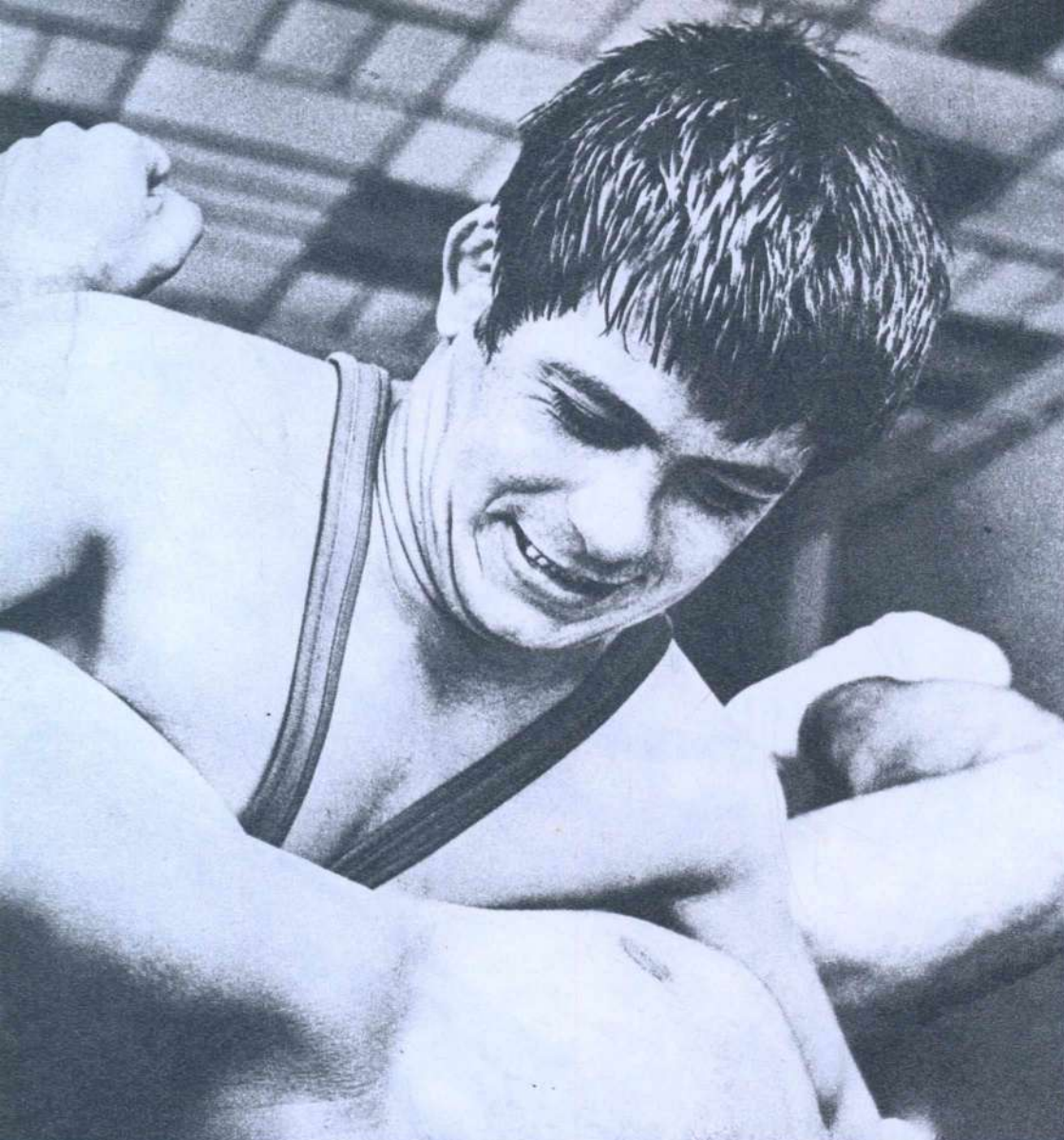
Acești tineri păreau complet absenți față de ceea ce părea să atragă interesul oamenilor de pe tot globul, adică Olimpiada. Pe masa din holul recepției, trei dintre ei participau cu mult zel la un joc de copii. Deschisese o cutie plină cu elemente ale unui viitor mozaic și începuseră să potrivească bucățelele, pentru reconstituirea unui frumos peisaj bavarez, care era prezentat pe capacul cutiei. Am stat multă vreme pentru a urmări jocul celor trei tineri. N-am putut să evit reflecțiile pe tema extraordinarei tenacități a acestor bavarezi de 20 de ani.

Odată intrați în camere, ne-am supus de bună voie bombardamentului radioactiv al micului ecran. Cele șase posturi care transmiteau Olimpiada, inclusiv Viena, și-au început opera de fixare a mereu acelorași și acelorași imagini, pe o peliculă umană și așa obosită. De cele mai multe ori, aceste retransmisii fără sfîrșit se încheiau cu adormirea reporterului în haine de stradă. În general, somnul ne cuprindea pe la nu știu ce meci de box, între doi necunoscuți veniți la München să se bată pe viață și pe moarte, de parcă ar fi avut de împărțit o biană găsită în drum.

A doua zi, de dimineață, primul drum avea să fie tot la Press Center, pentru a încărca servieta cu kilogramul de foi documentare menite să-ți completeze ziua trăită. De cele mai multe ori, luam o gustare» de cel mult 50 g de hîrtie șapirografiată, care era și așa o doză prea mare față de supersaturația existentă. Apoi, urma telexul cu Bucureștiul, precedat, ca întotdeauna, de obsesia reporterului hotărît să reziste bombardamentului cibernetic și radioactiv, pentru a încerca să mai scrie, de mină, ceea ce numim un «fapt de viață».

Spre seară, la Press Center, numărul reporterilor adunați în holul cu televizoare începea să crească. Un englez îmi argumenta matematic că încercările de a fi chiar pe stadion sînt cel puțin hilare, cînd televiziunea îți oferă totul,

Neînvins ani în șir, GHEORGHE BERCEANU aplică cea mai firească «parafă» pe actul invincibilității sale, cucerind titlul olimpic.

VALERIA BUFANU a ajuns «ca prin miracol» în elita finalei de la garduri. Dar marea cursă a finalei n-a mai fost un miracol, ci un succes logic.

dintr-odată. La început m-am arătat sceptic în fața acestui «calcul englezesc», dar mi-am dat seama că avea dreptate. Totuși, am continuat să umblu pe stadioane, cultivând stereotipul atitudinii oneste față de ceea ce ar trebui să însemne un **trimis special**. Mă gindeam că contactul viu cu sportivul învingător sau învins, imediat după probă, ar fi principalul motiv al prezenței noastre la München. În seara probei de aruncare a discului fete, am coborât în goană spre sala conferinței de presă, pentru a le regăsi, împreună, pe Faina Melnik și Argentina Menis. Drumul a fost anevoios, ca într-un labirint modern, cu zeci de cerberi la toate intrările. În fața sălii am așteptat mult lungă conferință a ștafetei de 4x100 m fete. Mulțimea reporterilor veniți pentru conferința faimoasei Heidi Rosendahl a făcut ca accesul să fie interzis pentru cei veniți mai târziu. Mi-am dat seama, la urma urmei, că singura soluție e să-mi iau un scaun în sala conferinței de presă, renunțând la spectacolul pur de pe Olympia Stadion. Spre seară, aveam să caut însă o altă soluție, pentru că, la miezul nopții, T.V.-ul vest-german a prezentat și întreaga suită a conferințelor de presă.

După vreo trei zile de încercări de acomodare, după vreo trei zile petrecute mai mult în căutarea unei soluții mai lucrative, am ajuns, în sfârșit, în satul olimpic. Intrarea a fost, ca peste tot, anevoioasă. Ne lipsea nu știu ce literă în plus pe plexiglass-ul de acreditare. Până la urmă am recurs la tactica folosită cândva, în studenție, când reușeam să intrăm la «Comedia», în pasaj, opt înși pe șase bilete.

...Iată-ne, deci, în satul olimpic! Iată-ne, deci, în satul care vrea să simbolizeze înfrățirea sportivilor din lumea întreagă. Iată-ne, deci, în acel turn Babel modern, care are menirea să creeze un **esperanto** al prieteniei.

Prima impresie n-a fost strălucită. Sportivii se plimbau absenți, fără să-și acorde atenție. Am convingerea că voleibaliștii japonezi, de pildă, nu știu cum arată la față americanul Wottle. Am convingerea că aceștia viitori campioni olimpici nu s-au întâlnit, de fapt, niciodată, pentru că au existat o mie și-unul de motive care să nu fi

facilitat această apropiere. E adevărat, în satul olimpic a existat și o discotecă unde scandinavii dansau cu negrii, dar dansul nu reprezenta toate mijloacele de întărire a unei prietenii. E adevărat, departe, în oraș, cînta **Scala din Milano** sau juca trupa lui **Peter Brook**, dar aceste spectacole nu erau pentru sportivii obsedați de centimetri lor, de zecimile și miimile lor de secundă, ci pentru «turiștii de lux». Viața în satul olimpic modern este o lungă plictiseală printre jocuri mecanice și robinete cu **Fanta** și **Coca-Cola**. Foarte rar sportivi din mai multe țări reușesc să aibă timpul neesar pentru a se cunoaște și a se împrieteni. E un du-te-vino permanent, în care reporterul nici nu prea are timpul necesar pentru a-l aborda pe Mark Spitz sau pe Alexeev, deveniți, pe neașteptate, idoli cu carantină, la ordinul antrenorilor obsedați de crutarea forțelor fizice și mai ales psihice ale elevilor lor.

Aș putea spune că momentul cel mai adevărat al Olimpiadei moderne este cel al antrenamentelor. Abia atunci poți vedea un sportiv în prim plan. Abia atunci poți înregistra zîmbetul Karinei Balzer sau al lui Keino. Sint momente de destindere, singurele de altfel, cînd publicul, călăuzit de instinctul aerului liber, renunță la etuva de la Volleyballhalle sau la sonoritățile de cazangerie de la Boxhalle, pentru a petrece o jumătate de oră pe un dîmb de gazon, unde se simte, în sfîrșit, mirosul ierbii.

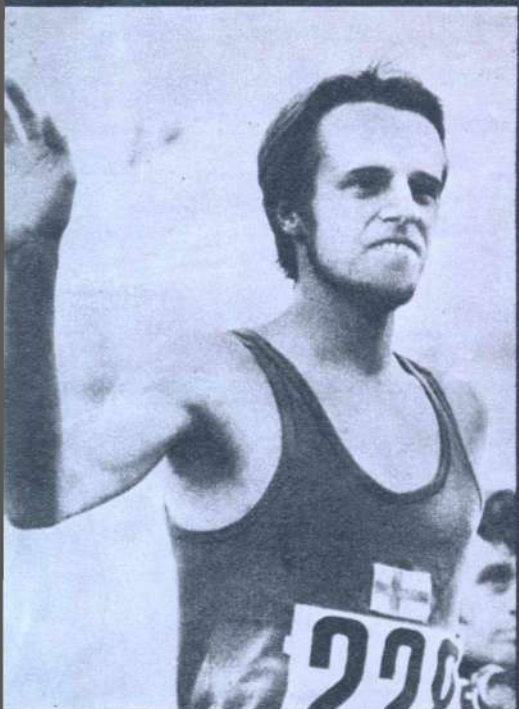
Dar, odată trecute aceste cîteva jumătăți de oră, viața își reia cursul stereotip în satul olimpic. Cei 2 000 de sportivi care mîncă simultan în uriașa hală a restaurantului nu pot evita întotdeauna zgomotul cuțitelor și al farfuriilor, care se constituie într-o simfonie ultramodernă, capabilă să perforeze timpanele cu virulența unui os de pește.

După cîteva zile petrecute la Olimpiadă, îți dai seama că lucrul cel mai frumos este, de fapt, **festivitatea de deschidere**. Trecerea sportivi-

(continuare în pag. 14)

ION ALEXE, outsider-ul lotului nostru, a uimit prin maturitatea tehnico-tactică, cîștigînd, neînvins, medalia de argint.

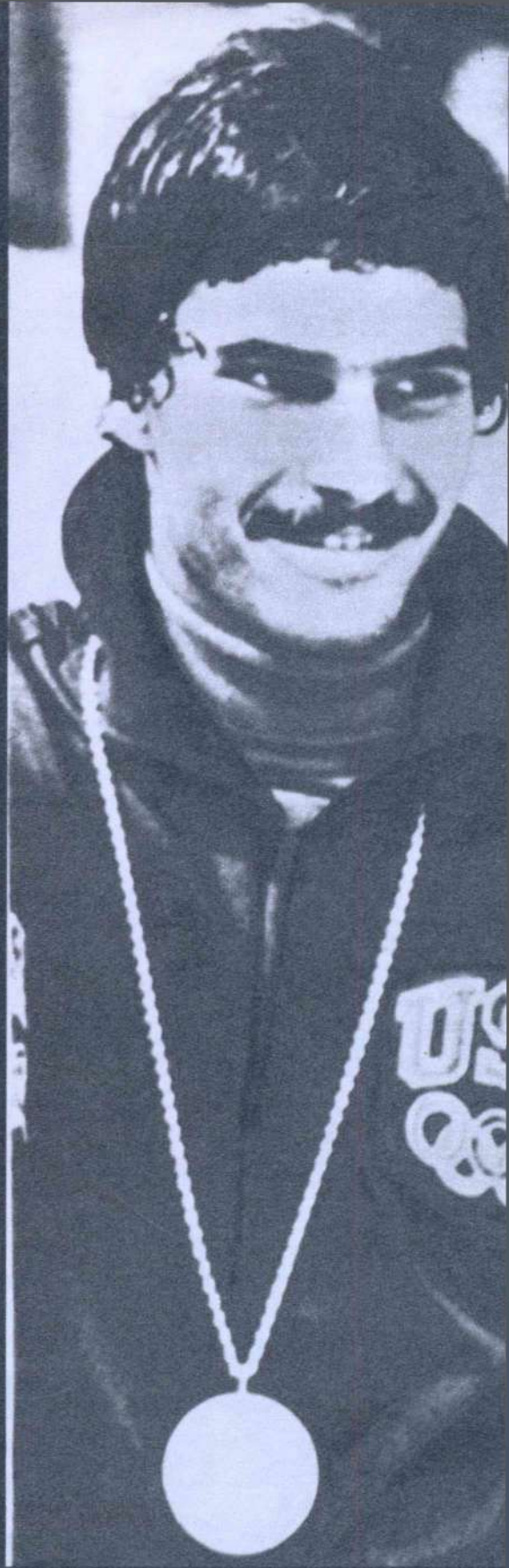
1 2

3

4

UN CAREU DE SUPERCAMPIONI OLIMPICI

1. **LASSE VIREN**, câștigătorul probelor de 5 000 și 10 000 m, a căzut în timpul cursei de 10 000 m, s-a ridicat, și-a reluat pasul de metronom și a amintit tuturor că fondul este o invenție finlandeză...

2. Pentru foarte mulți comentatori, victoria lui **WOLFGANG NORDWIG** la prăjină este rodul conjuncturii regulamentare care i-a permis să sară cu o prăjină adevărată. Oricum, însă succesul în compania prăjiniștilor americani e o realitate

greu contestabilă.

3. **MARK SPITZ** a colecționat 7 medalii de aur. Victoriile lui au fost atât de categorice și de descurajante pentru adversari, încât au ridicat problema... utilității unui număr atât de mare de probe rezervate natașiei.

4. **VALERI BORZOV** a câștigat două medalii olimpice de aur (100 m și 200 m) în... 30 de secunde. Aceste 30 de secunde au răsturnat 100 de ani de tradiție sportivă...

ZBORUL ORBITAL AL ILIE NÄSTASE

Un comentator de tenis englez — și ce mult îl iubesc comentatorii englezi pe Ilie Năstase! — spunea odată, cu tradiționalul umor britanic, că România, prin Ilie Năstase, a lansat o adevărată navă cosmică pe o traiectorie circumterestră.

Această butadă a comentatorului englez sugerează, de fapt, că proporțiile succeselor din ultima vreme ale lui Ilie Năstase tin efectiv de lumea miracolului.

Năstase 1972 este urmarea unui formidabil boom sportiv, efectuat în numai trei ani. În primăvara 1969, înaintea turneului de la Barranquilla, Năstase nu reprezenta aproape nimic în tenisul mondial. Înainte de Barranquilla, Năstase câștigase un turneu destul de modest, la Travemünde și, așa cum spunea el însuși, glumind, pentru imperiul de tenis al lumii anglo-saxone, Travemünde putea să însemne marca unei mașini de scris sau, cel mult, un post de radio pe unde lungi.

Astăzi, Năstase este unul dintre cei mai buni jucători din lume, dacă nu cel mai bun — dacă vreți să împărtășiți părerea autorului acestor rânduri.

Duă Barranquilla, în tot cursul anului 1969, Ilie Năstase a punit de câteva ori prin K.O., dar n-a prea izbutit să câștige victorii mari la puncte. (Între aceste K.O.-uri, să ne amintim de explosiva eliminare a lui Stan Smith la Forest Hills!)

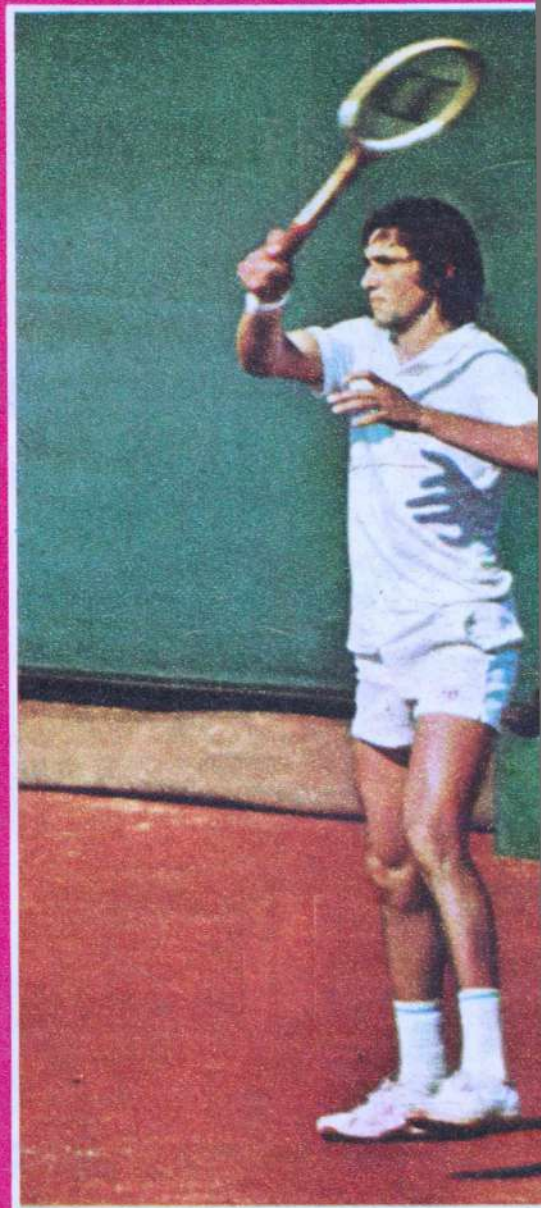
Marea ofensivă Năstase a început, de fapt, la Salisbury, în Statele Unite ale Americii, o dată cu câștigarea titlului de campion internațional al S.U.A., pe teren indoor, după o

memorabilă finală cu Cliff Richey, în care (de pe atunci) popularul «Nasty» a «întors» spre câștig un meci pe care toți cei din sală îl văzuseră pierdut.

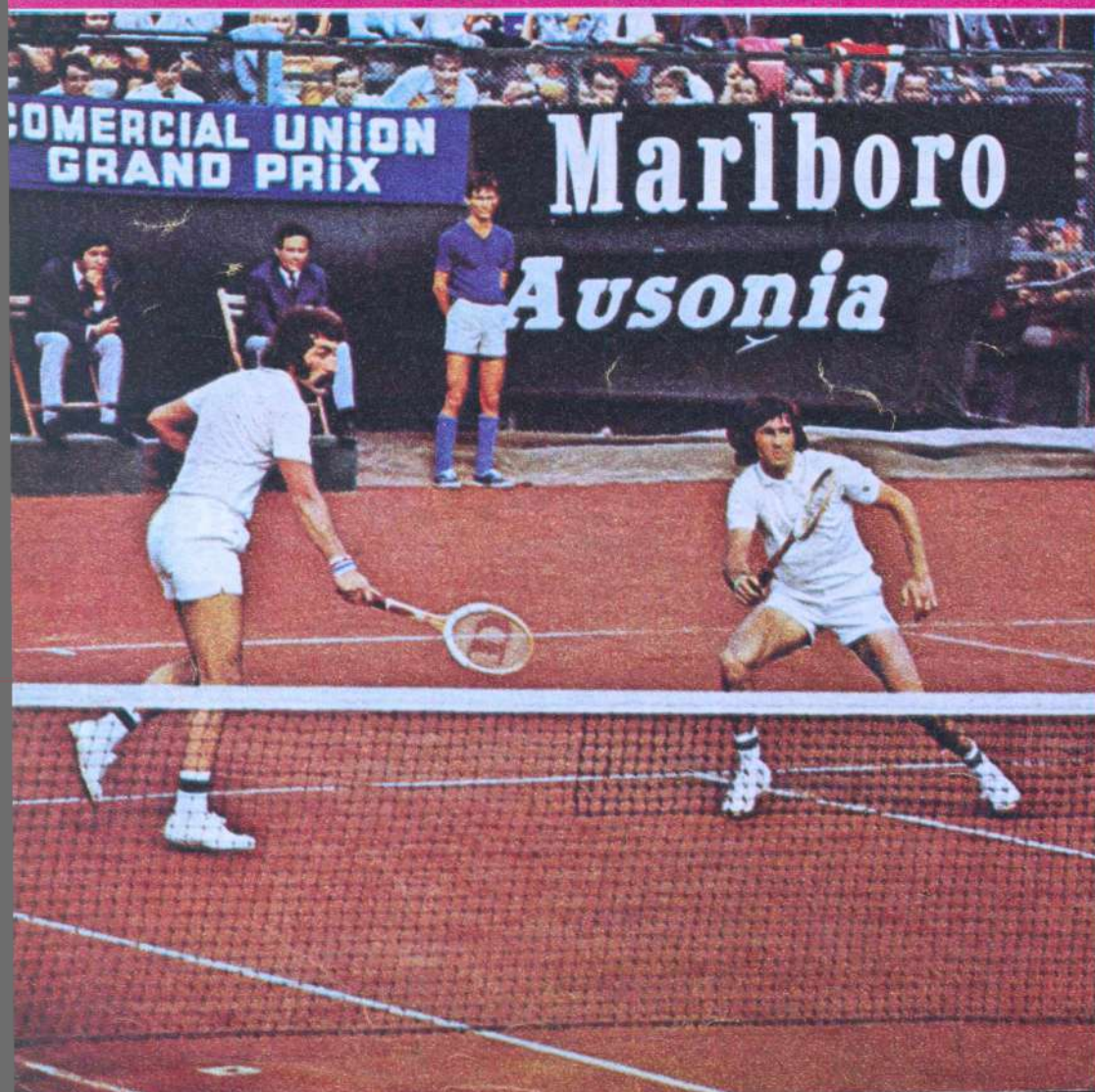
Dacă pînă la această dată victoriile lui Năstase erau doar niște surprize — printre acestea se numără K.O.-urile în jocurile cu Tony Roche, Pilici, Cox și alții, o dată cu Salisbury începe seria neverosimilă a lui Năstase, care, spre deosebire de mulți alți jucători de talent, rămîne în picioare, în ciuda obstacolelor și eforturilor. Memorabilă rămîne declarația lui Jan Kodes după ce a câștigat pentru prima oară turneul de la Roland Garros: «între noi trei (Kodes îl are în vedere pe Năstase, Franulovici și pe el însuși) cel mai talentat rămîne, desigur, românul».

Curînd, Ilie Năstase, care cucerise tribunele în zborul său orbital, prin comportarea sa nonconformistă, în care zîmbetul săgalnic se asocia cu prăbușirea nesofisticată, începe să-l cucerească și pe comentatorii de tenis de pretutîndeni. Îmi aduc aminte, pe drumul de întoarcere de la campionatul mondial de fotbal din Mexic, am poposit pentru o zi la Londra. Începuse tocmai turneul de la Wimbledon. Nici nu apucasem să ne transportăm bagajele în cameră — o cameră de cămin studentesc — cînd iată că televizorul anunță transmiterea în direct a partidei Năstase — Cliff Richey. În cîteva minute, holul spațios al căminului s-a umplut de tineri studenți. Toți erau sunterii lui Ilie Năstase.

Mi-am găsit un loc, cu multă greutate. A început meciul. Tinerii studenți manifestau

Tiriac — Năstase, un cuplu pe care istoria nu-l va putea despărți niciodată.

un optimism exagerat cînd vorbeau despre șansele lui Năstase. Uitaseră, probabil, că numai cu trei săptămîni în urmă Năstase pierdea la Richey, în turneul de la Roland Garros.

Ceea ce a urmat nu prea se poate încadra în tradiționala atmosferă gravă a ceea ce știm despre temperamentul britanic. Toate mingile victorioase ale lui Năstase erau însoțite de îmbrățișări de ambele sexe, care salutau cu entuziasm voleurile și passing-schot-urile lui Năstase.

A doua zi, Năstase avea să cucerească prin victoria asupra lui Richey, inima celui mai mare specialist mondial al tenisului, Fred Perry, fost câștigător de Wimbledon. În decursul unui singur meci, Ilie Năstase devenea, pentru Fred Perry — așa cum reieșea din articolul semnat în «Evening Star» — marea speranță a tenisului mondial. Fred Perry se angaja astfel într-un duel de prestigiu cu Jaroslav Drobny, al cărui favorit era — atunci — americanul Cliff Richey.

Din ziua aceea a victoriei asupra lui Richey la Wimbledon 1970, Năstase avea să îndepărteze cu o tenacitate care nu prea i-a fost atribuită vreodată — toate obstacolele posibile și imposibile.

S-a spus despre Năstase că e un fiuture care nu va putea trece de bariera profesioniștilor australieni. În numai cîteva zile, Năstase a

LUI STASE

reusit să treacă, rind pe rind, de Emmerson, Newcombe și Rod Laver, într-un vestit turneu la Albert Hall din Londra.

S-a spus despre Ilie Năstase că nu va putea trece vreodată de complexul atacanților de tipul lui Graebner. Replica a fost la fel de descurajantă: începînd de la Coubertin, Năstase se distrează cu puternicul jucător american.

S-a spus despre Năstase că nu va putea rezista (în timp) arderilor extraordinare care însoțesc jocul lui strălucitor, echivalente cu un imens consum de energie psihică. Iată însă că, într-o după-amiază, la Forest Hills, Năstase a cîștigat cel mai mare turneu open al anului 1972, învingîndu-l într-o finală asurzitoare, printre zgomote de avion și tren, în mijlocul unui cazan cu 17 000 de spectatori, pe însuși Arthur Ashe, rivalul lui Stan Smith în lupta pentru supremația absolută în tenisul american.

Astăzi, Ilie Năstase este în vîrfurile piramidei. Chiar dacă agenția France Presse l-a plasat pe locul secund în ierarhia anului 1972, căile de recurs ale marelui nostru campion anulează matematic aproape toate argumentele comentatorilor. Dar, ca întotdeauna, Ilie Năstase tratează cu un zîmbet copilăresc jocul ierarhiilor. Cît de frumoasă este replica lui Năstase într-un interviu acordat ziarului Sportul: «Dacă Stan Smith e pe locul întii, cu atît mai bine. Asta înseamnă că la Barcelona l-am învins pe cel mai bun jucător din lume».

Ilie Năstase pornește la drum, în anul 1973, avînd profilat în zare un nou obstacol: «Cît va mai dura marea lui aventură?»

Avem credința că Ilie nu și-a încheiat nici pe departe zborul orbital, fiind în căutarea unei noi traiectorii. Deși, pînă astăzi, el și-a înscris numele pe toate marile trofee ale tenisului mondial: Roland Garros 1970 (împreună cu Ion Țiriac), Wimbledon 1970 și 1972 (împreună cu Rosemarie Casals), Forest Hills 1972, plus cele trei gravuri pe plăcuțele de argint ale Salatierei, anul 1973 poate să însemne triumful absolut al acestui campion miraculos.

Racheta lui Ilie Năstase își continuă zborul orbital. Să sperăm că Năstase va ști și va putea să găsească resursele necesare unei noi viteze cosmice.

Succes, Ilie!

ULTIMUL EVENIMENT ÎN... LUMEA TENISULUI

În sfîrșit, numeroasele admiratoare ale tenismanului român ILIE NĂSTASE pot dormi fără... griji! Campionul s-a căsătorit zilele trecute la Bruxelles, cu o tînără belgiancă. Iată-l în fotografie alături de soția sa, GRAȚIA DOMINIQUE.

Foto: Paul ROMOȘAN

TURNUL CAMPIONILOR DE LA BARCELONA

NĂSTASE ȘI... RESTUL LUMII

(De la stînga la dreapta: NĂSTASE, SMITH, CONNORS, GORMAN, GIMENO, ORANTES, HEWIT și KODES.)

televăzuți de AL CLENCIU

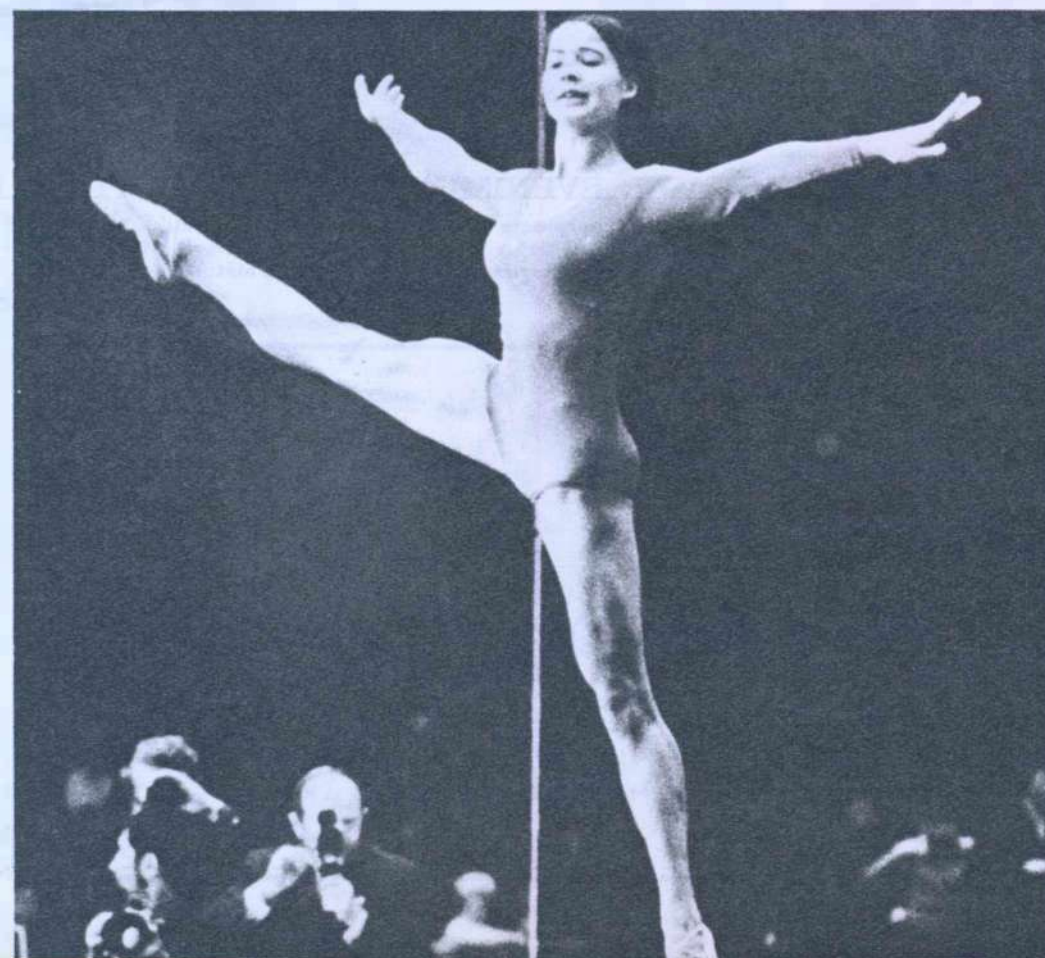

SHANE GOULD: «Natația nu e doar o specialitate americană. Eu vin din țara fraților Konrads».

amintiri müncheneze...

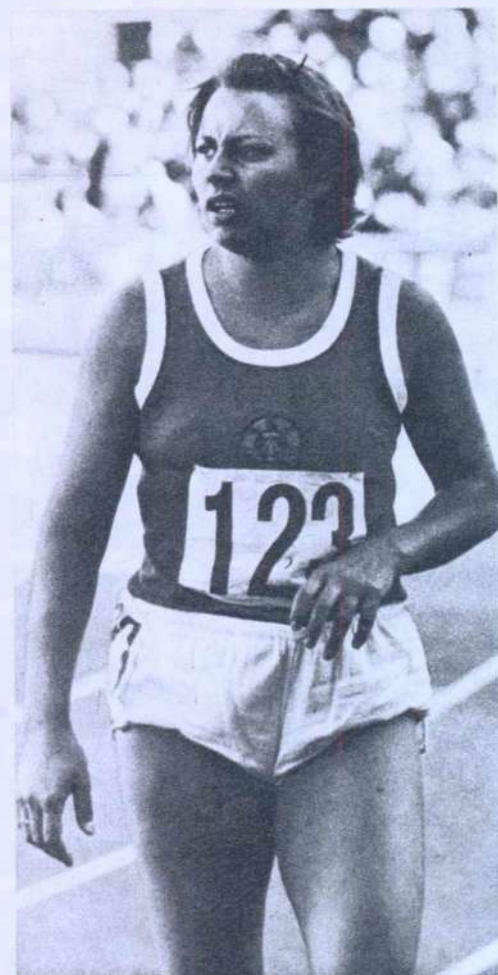
(urmare din pag. 10)

LUDMILA TURISCEVA, campioană olimpică într-un sport care progresează de la un minut la altul, așa cum avea să se vadă și la München privind disputa Turisceva — Janz — Korbut.

lor prin fața tribunelor are un farmec special. Spectatorii, oameni în toată firea, reiau eternul joc al hainelor, fixând ierarhii naționale în funcție de bunul gust al culorii sacoului sau de rafinamentul pălărioarei atletelor. Ceremonia e frumoasă, deși, pe alocuri, se abuzează. Spectacolul e uneori încărcat, cum s-a întâmplat și cu acel dans mexican care ne făcuse să uităm scopul principal al celor ce vor urma.

Momentul cel mai înălțător a fost, desigur, cel al aprinderii flacărei. Ritualul a părut o prelungire a momentului sfânt de la Olimpia dar, și în această

RENATE STECHER, expresia alergării... motorizate până la ultimele limite...

situație, T.V.-ul a reușit să dezvelească legenda. Obiectivul camerei de luat vederi a pătruns cu indiscreție până la un metru de cupa flacărei și a oferit, în cel mai pur stil naturalist, țevile prin care țignea gazul metan și care puteau oferi multe alte sugestii decât cea a flacărei pure chemând la pace și prietenie.

...Zilele Olimpiadei s-au scurs destul de greu, mai ales pentru cronicarul intrat în stereotipul programului și al transmisiilor. Treptat, campionii olimpici au început să se aglomereze. Au fost seri în care eterna promenadă a lui Mark Spitz spre block-start-uri și spre podiumul de primiere n-a mai atras atenția. Probabil că simțind această intrare în... anonimă, Mark Spitz și-a pus pantofii Puma pe podium, pentru a rupe, parcă, monotonia victoriilor intrate în... obișnuință. Această pereche de pantofi, așezată pe podium, a făcut să curgă tot atât de multă cerneală ca și cele 7 medalii de aur cucerite de Spitz.

Ce reprezintă, în fond, Olimpiada de la München?

O cursă teribilă pentru medalii. O cursă obsedantă care face din Olimpiadă un poliatlon de campionate mondiale, cu singurul dezavantaj că amatorul de sport îndrăgostit de atletism, de pildă, nu are liniștea necesară pentru a urmări ramura de sport favorită, fiind «bruiat» în permanență de ramuri care nu-l interesează, poate, și care nu reușesc să se înscrie într-un ansamblu simfonic.

La aceste Jocuri Olimpice de la München s-a înmulțit considerabil numărul sportivilor dornici să vină la München în ajunul probei și să plece chiar a doua zi. Pentru iubitorul de sport, crescut în spiritul aureolei olimpice, acest gest ar putea să pară expresia unei forme de blazare. Și totuși, acest forfăit este o hotărâre logică, hotărârea unui sportiv cu experiență. Satul olimpic, cu zidurile lui de beton și cu jocurile lui mecanice în care pistoalele trag asupra unor cow-boys electrici, nu putea crea o atmosferă adecvată. Această uriașă aglomerare cu peste 10 000 de sportivi a fost, iertată repetarea, un veritabil Turn Babel, în care limbajul comun era reprezentat doar de calitatea metalului prețios vizat în întrecere. Organizatorii au încercat, pe ici pe colo,

să mai aducă din cînd în cînd o fanfară bavareză sau un cor de copii din Saxonia, dar sportivii erau atît de obsedați de orele de antrenament, încît asistența era redusă, bineînțeles cu excepția «trupei lui Leluoeh» în căutarea Olimpiadei visurilor.

Bineînțeles că Jocurile de la München au scos la iveală mari campioni sportivi. Dacă Mark Spitz a dominat întrecerile prin mulțimea medaliilor, alte nume au apărut în prim-planul performanței. De neuitat rămîne cursa fastuoasă a ugandezului Aki Bua, a cărui victorie a stîrnit entuziasmul publicului față de resursele inepuizabile ale sportului african. Tînărul alergător negru a reușit, de altfel, pentru cîteva minute, imaginea bucuriei nesofisticate, cînd a parcurs întreaga pistă a victoriei, în sens invers, sărind de bună voie peste gardurile martore ale tehnicii sale uimitoare. În drum spre podium, negrul Aki Bua mergea braț la braț cu «bătrînul» englez Hemmery. A fost unul din momentele în care spiritul olimpic a demonstrat că luptă împotriva automatizării.

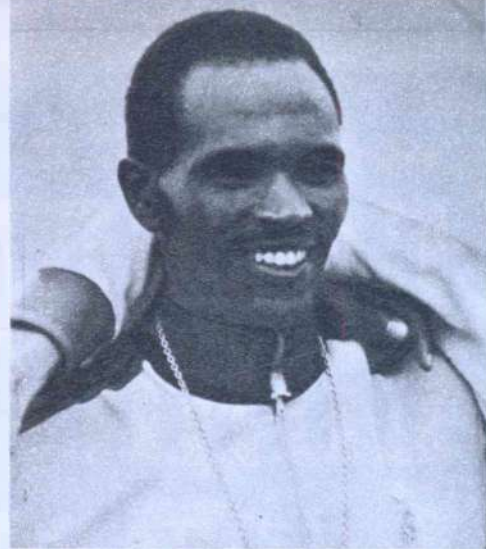
Olimpiada de la München s-a încheiat cu victoria riguros planificată a echipei sovietice, care a punctat cu o precizie matematică. Americanii, mai puțin calculați, au crezut în tradiția valorii lor spontane, dar au trebuit să-și dea seama că, în anul de grație 1972, nu se mai poate conta doar pe tradiție. De altfel, ei au trebuit să se încline în fața marelui paradox care a oferit victoria lui Borzov la sprint și succesul americanului Shorter la... maraton.

Olimpiada de la München a marcat progresul aproape neverosimil al sportivilor din R.D. Germană, care au «bifat», cu aceeași precizie matematică, locurile posibile și... imposibile. În cadrul acestei contabilități de mare precizie nu a surprins pînă la urmă, prezența a trei mărșăluitoari din R.D. Germană în primele patru locuri ale probei de 20 km.

Jocurile sportive, deși au aglomerat Olimpiada, i-au adus o culoare nouă, prilejuind, poate, și cel mai bizar deznodămînt din istoria baschetului. Famosul rezultat «întors» în numai trei secunde a fost o inepuizabilă sursă de inspirație pentru toate camerele de luat vederi, care au reușit, poate mai mult decît toți cineștii adunați la München, să ofere lumii jocul infinit al șanselor în întrecerea sportivă.

Prezența sportivilor români, deosebit de timidă în primele 10 zile ale întrecerii, în ciuda startului

promițător al lui Dan Iuga, a oferit un final spectaculos. Pe parcursul a numai două zile, imnul republicii noastre s-a auzit de trei ori. Cele trei medalii de aur aparțin, deloc întîmplător, unor sportivi pentru care orice noutate științifică în creșterea performanțelor nu poate înfrînge dîrzenia și uriașa lor capacitate de muncă. Nu întîmplător, Patzaichin și aproape întreaga sa flotilă, nu întîmplător Berceanu, Martinescu și ceilalți provin din rîndurile celor pentru care munca în sport a devenit o mare plăcere. Cîndva, la Snagov, am asistat la un antrenament al caiaciștilor și canoșiștilor. Antrenorul se afla pe mal, cu cronometrul în mînă. Canoșiștii și caiaciștii executau sprinturi pînă spre malul opus și înapoi. După terminarea seriei stabilite, toți reveneau, invariabil, cu o întrebare: «**Credeți că e bine să mai facem o pistă?**» Antrenorul zîmbea, copleșit și el, de aceste oferte ale abnegației. În tabăra cealaltă, a luptătorilor, imaginile nu sînt mai puțin semnificative. Odată, la Lugoj, în bătrîna sală de lupte, încercînd să scriu un reportaj, am reușit cu greu să potolesc zelul luptătorilor, pentru a încerca să-mi ordonez impresiile. Spectacolul era cel al unei benzi rulante. Și în această bandă rulantă se integraseră muncitori și elevi de școală profesională abia veniți din fabrică sau din școala-atelier.

Kenyanul KEINO și-a onorat fairma cîștigînd o nouă medalie de aur, de astă dată în dificila cursă de 3 000 m obstacole. Sportul din continentul negru rămîne în primul plan al atletismului mondial.

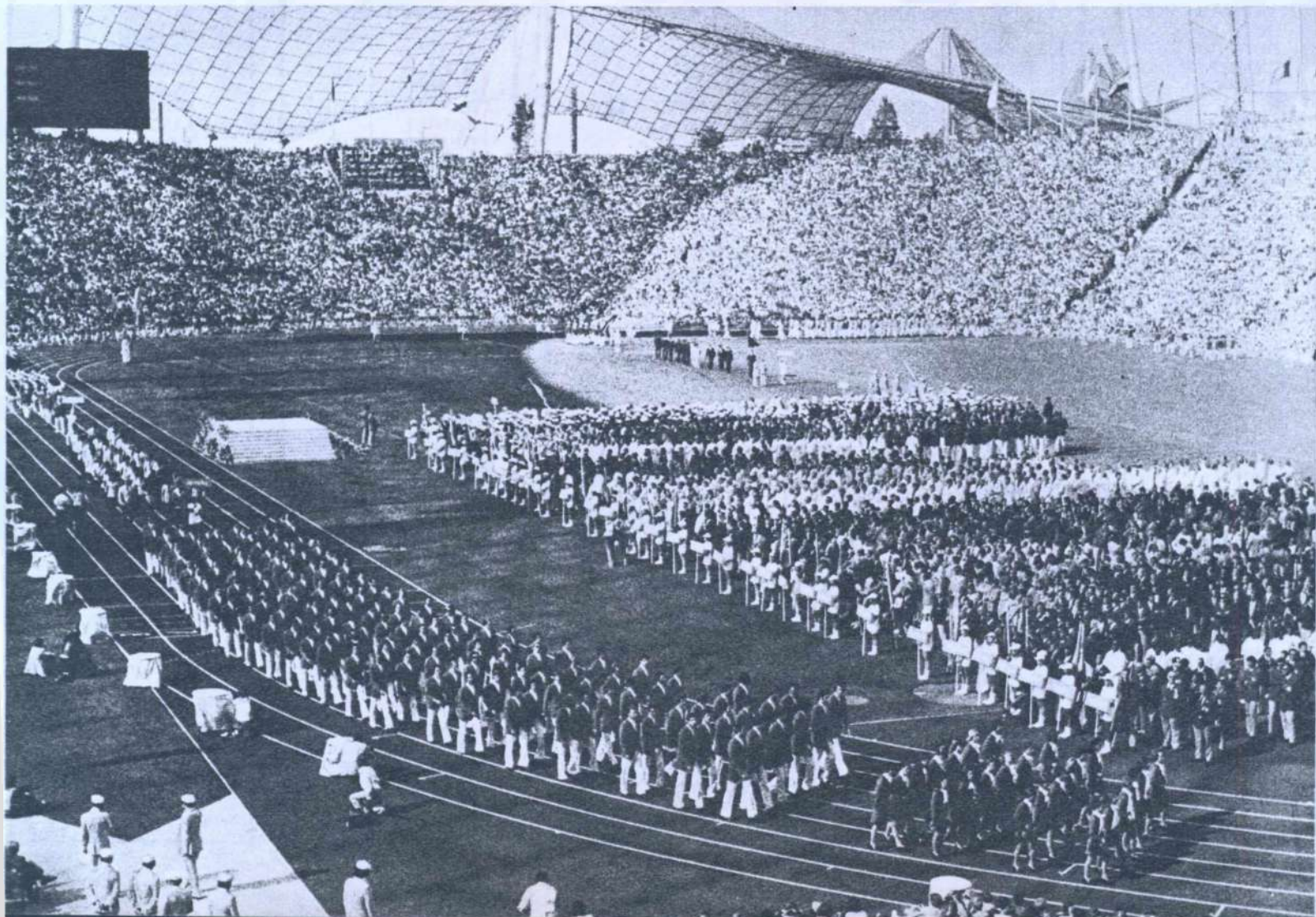
Ce va fi la Montreal? Probabil că Olimpiada va continua să-și rostogolească imensul bulgăre de zăpadă care crește mereu, fără putință de oprire. Dar, Olimpiada de la Montreal riscă să devină o nouă expresie a unui mit derivat, la picioarele căruia se simt aromele diferitelor băuturi răcoritoare, se aud tic-tac-urile diferitelor orologii elvețiene și se zăresc culorile pantofilor cu trei benzi.

O nouă concentrare olimpică într-un sat de beton și neon nu va lumina drumul flăcării.

Mi-am permis să scriu odată că visez o Olimpiadă desfășurată la Atena, cu o cursă de 100 de mplat, cu o probă de maraton pe traseul lui Filipides, cu aruncarea discului, dacă se poate la curtea regelui Alcinoi, cu o probă de înot în arhipelagul Cicladelor și cu o regată de yahting în golful Salaminei, la picioarele dealului pe care se mai zăresc și astăzi cele două cocoșe care adăposteau tronul de aur al lui Xerxes. Poate că ideea este mult prea simplificată și mult prea ancorată în legendă, dar idealul satului olimpic în beton și neon nu poate dura prea mult.

Aceasta a fost Olimpiada müncheneză, pentru care a cîntat Scala din Milano, celebra Scala din Milano pe care nici un sportiv olimpic n-a avut bucuria așteptată de a o fi văzut și ascultat în capitala Bavariei...

LA REVEDERE, LA MONTREAL!

ancheta noastră

ECHIPA ANULUI 1972

VĂZUTĂ DE CEI 16 ANTRENORI AI DIVIZIEI A

O anchetă de sfârșit de an a devenit un lucru tradițional, fără ca evenimentul să se tocească prin repetițiile îndelungate. Caracterul festiv și semnificația în sine conferă, sperăm, acestui gen de dezbateri un grad de interes și o prospețime perpetuă. Sub o aparentă poiză de formalism, conținutul unor astfel de anchete invită la reflecție, cu atât mai mult cu cât interlocutorii noștri sînt (ca în cazul de față) cei 16 tehni-

cieni investiți cu funcția de mare răspundere de antrenori ai divizionarelor A. Întrebarea pe care le-am pus-o:

«Care a fost cel mai bun fotbalist al anului 1972, pe fiecare post în parte?» Alisturarea celor 11 nume, conduce, firesc, la alcătuirea unei echipe de sine stătătoare, o «națională» ad-hoc, stabilită prin sufragiul a 16 personaje atât de autorizate. Dar, iată opiniile lor:

TIBERIU BONE
(A.S.A. Tg. Mureș)

ADAMACHE
SĂTMĂREANU
BOC
DINU
CZAKO
DUMITRU
R. NUNWEILLER
LUCESCU
ROZNAI
DOBRIN
GYÖRFI

CONSTANTIN CERNĂIANU
(«U» Craiova)

ADAMACHE
SĂTMĂREANU
BOC
DINU
DELEANU
DUMITRU
R. NUNWEILLER
PANTEA
DOBRIN
DUMITRACHE
LUCESCU

STEFAN COIDUM
(Jiul Petroșani)

ADAMACHE
SĂTMĂREANU
BOC
SAMEȘ
DELEANU
DINU
R. NUNWEILLER
LUCESCU
DOBRIN
DUMITRACHE
IORDĂNESCU

FLORIN HALAGIAN
(F.C. Argeș)

ADAMACHE
SĂTMĂREANU
BOC
VLAD
IVAN
DUMITRU
R. NUNWEILLER
RADU
DEMBROVSCI
DOBRIN
MARCU

EMANOIL HAȘOTI
(Farul Constanța)

ADAMACHE
LUPU
BOC
ANTONESCU
DELEANU
DUMITRU
DINU
LUCESCU
ROZNAI
DOBRIN
MARCU

TOMA JURCĂ
(U.T. Arad)

ADAMACHE
SĂTMĂREANU
BOC
DINU
DELEANU
DUMITRU
R. NUNWEILLER
LUCESCU
DEMBROVSCI
DUMITRACHE
MARCU

BAZIL MARIAN
(Rapid București)

RĂDUCANU
SĂTMĂREANU
BOC
DINU
—
R. NUNWEILLER
PANTEA
DOBRIN
DUMITRACHE
LUCESCU

LAURENȚIU MUNTEANU
(C.F.R. Cluj)

RĂDUCANU
LUPU
BOC
DINU
—
DUMITRU
R. NUNWEILLER
LUCESCU
NĂSTASE
ADAM
MARCU

NELU NUNWEILLER
(Dinamo București)

RĂDUCANU
SĂTMĂREANU
BOC
DINU
DELEANU
DUMITRU
R. NUNWEILLER
LUCESCU
DUMITRACHE
DOBRIN
GYÖRFI

ILIE OANĂ
(Petrolul Ploiești)

ADAMACHE
SĂTMĂREANU
BOC
DINU
—
DUMITRU
R. NUNWEILLER
LUCESCU
ROZNAI
DOBRIN
—

**GHEORGHE
OLA**
(Sportul studentesc)

ADAMACHE
SĂTMĂREANU
BOC
DINU
DELEANU
DUMITRU
R. NUNWEILLER
LUCESCU
DOBRIN
DUMITRACHE
MARCU

**ȘTEFAN
ONISIE**
(«U» Cluj)

ADAMACHE
SĂTMĂREANU
DINU
ANTONESCU
—
DUMITRU
R. NUNWEILLER
LUCESCU
DEMBROVSCI
DOBRIN
MARCU

**NICULAE
PROCA**
(Steagul roșu)

ADAMACHE
NICULESCU
BOC
M. OLTEANU
VELEA
DUMITRU
DINU
UIFĂLEANU
DOBRIN
DUMITRACHE
LUCESCU

**CONSTANTIN
RĂDULESCU**
(S.C. Bacău)

ADAMACHE
SĂTMĂREANU
BOC
DINU
N. IONESCU
DUMITRU
R. NUNWEILLER
LUCESCU
DEMBROVSCI
DOBRIN
MARCU

**IOAN
REINHARDT**
(C.S.M. Reșița)

ADAMACHE
SĂTMĂREANU
BOC
DINU
VELEA
DUMITRU
BELDEANU
LUCESCU
DEMBROVSCI
DOBRIN
MARCU

Iată echipa ad-hoc, rezultată din opțiunile celor 16 antrenori ai formațiilor de divizie A. De la dreapta spre stânga: Lucescu, Adamache, Sătmăreanu, Dinu, Dumitru, R. Nunweiller, Boc, Dobrin, Dumitrache, Deleanu și Marcu. Dar această imagine nu reprezintă de fapt decât un trucaj fotografic, întrucât acești 11 jucători nu au jucat niciodată împreună.

**VALENTIN
STĂNESCU**
(Steaua București)

ADAMACHE
SĂTMĂREANU
BOC
DINU
DELEANU
DUMITRU
R. NUNWEILLER
LUCESCU
DOBRIN
DUMITRACHE
IORDĂNESCU

Prin adunarea punctelor obținute, ECHIPA ANULUI 1972 ar avea următoarea alcătuire:

ADAMACHE (13 puncte)
SĂTMĂREANU (13) BOC (15) DINU (12)
DELEANU (7)
DUMITRU (14) R. NUNWEILLER (13)
LUCESCU (12) DOBRIN (10) DUMITRACHE (8)
MARCU (7)

Au mai obținut adeziuni: Răducanu (3), Lupu (2), Antonescu (2), Niculescu, Vlad, Sameș, M. Olteanu, Velea (2), N. Ionescu, Czako, Ivan, Beldeanu, Pantea (2), Uifăleanu, Radu, Dembrovski (5), Roznai (3), Năstase, Adam, Gyorf (2), Iordănescu (2), precum și Lucescu (4) și Dinu (3), ultimii doi însă pe alte posturi decât cele pe care au fost impuși de rezultatele anchetei.

Se observă ușor că prin adăugirea de puncte a reieșit o formulă de echipă relativ apropiată de formația «stas» prezentată de Angelo Niculescu în meciurile internaționale. Adevărurile mai pregnante asupra cărora vă propunem să zăbovim ar fi următoarele: • Singurul fotbalist care nu lipsește pe nici un buletin de vot este Lucescu, dar nici un post nu a fost «acoperit» cu punctaj maxim. Cele mai multe voturi a acumulat Boc (15), cele mai puține Deleanu și Marcu (cite 7) • Duelul Adamache—Răducanu a fost câștigat net

de portarul brașovean. (Un veto lipsei de seriozitate?) • Nici un antrenor nu l-a «văzut» pe Dembrovski în rolul de extremă dreaptă, acolo unde a evoluat, nu o dată, în efectivul reprezentativei naționale. • Există patru abțineri (semnificative, desigur) pentru «fundașul stînga», una pentru «extrema stîngă» și alta pentru «mijlocașul-dreapta», acolo unde Dumitru nu are practic, contracandidat. Cel care l-a «omis» pe mijlocașul de la Steaua este Bazil Marian, supărat încă pentru pierderea, prin transfer, a fostului său jucător. Liniuța pe care a pus-o în dreptul acestui post denotă că Marian este de bună credință și nu-i poate substitui lui Dumitru un alt jucător. El îl ignoră doar, atîta tot. Scrutinul l-a desemnat pe Marcu drept cea mai bună extremă stînga, la ora actuală. (Mai puțin, propriul său antrenor, Constantin Cernăianu. Gustăm paradoxul.) • Un tînr cvasi-necunoscut, Lupu (C.F.R. Cluj) și-a făcut loc pe două buletine de vot pentru postul deținut de «senatorul de dreapta» Sătmăreanu • Cuplul Dobrin-Dumitrache este refăcut și în viziunea antrenorilor, dar cu destulă dificultate. (Dumitrache nu a intrunit decât 8 preferințe). «Rezerva» sa a-ar numi Roznai, cel care a luat o opțiune altă de serioasă în clasamentul golgeterilor. • Antonescu și N. Ionescu, titularizați anul acesta în echipa națională sînt expediți printr-un punctaj minor, iar Hajnal și Dobrău nu figurează pe nici o listă, pe ultimul doar Nelu Nunweiller l-a indicat ca rezervă a lui Boc (cu mențiunea «mai constant»), dar sufragiile prășine au avut un caracter de unicat. • Singurul antrenor a cărui formulă de echipă coincide cu formația **REZULTATĂ** din efectuarea anchetei este Gheorghe Ola, de la Sportul studentesc. Gheorghe Ola are, deci, un «ochi bun». De-ar avea și o echipă... pe măsură.

ȘI GENIUL TRUDEȘTE!

Mai rar ne-a fost dat să-l vedem pe Pele în ipostaza pe care ne-o prezintă fotografia alăturată. Priviți cu atenție acest inedit document! Mari stropi de apă căzând de sub un duș nevăzut, închipuind minuscule cristale, alunecă pe fața obosită a «perlei negre», extenuată după 90 de minute de joc infernal. Iscusit și întreprinzător, fotoreporterul s-a cățarat, prin mijloace proprii, până la înălțimea ochiului de fereastră, lăsând deschisă la cabina formației cariocas și, nevăzută de nimeni, a immortalizat pentru toți acest moment din viața mai puțin cunoscută a lui Pele, un document cu putere de simbol, în fața căruia este admisă remarcă: **ȘI GENIUL TRUDEȘTE!**

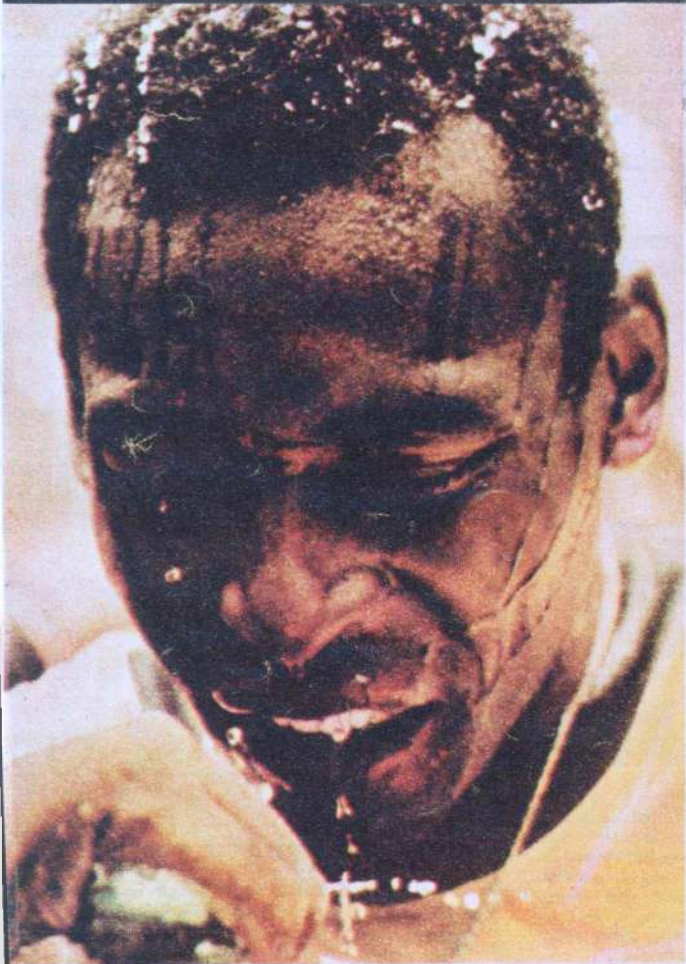
În ceea ce ne privește, respectivul clișeu nu e unic, el reamintindu-ne de alte două asemănătoare «secvențe», urmărite pe viu, referitoare la Pele, acest mereu erou principal. Prima dată, în 1966: era o zi plină în «World cup», și îl înfățișa pe Pele — învins și la propriu și la figurat — într-unul din vestiarele stadionului Everton, din Liverpool, la sfârșitul memorabilului meci Brazilia—Portugalia. El abia încheiase partida, jucând o repriză într-un... singur picior, celălalt fiind traumatizat la un fault grosolan comis asupra lui de fundașul Morais; cea de a doua «secvență — Pele» ne-a rămas puternic întipărită, atunci, la sfârșitul neuitatei finale de pe «Azteca», Brazilia—Italia, când, aflându-ne la ușa cabinei triplilor campioni mondiali, disputam, cu ardoare, un loc printre sutele de reporteri-confratri, numai ochi și urechi, cu carnetul în mână. Geniul trundise din greu, timp de șase partide și, acum, după 540 de minute chinuitoare, sub soarele tropical al Mexicului, își alunga transpirația sub jetul de apă, precum în documentul alăturat, care, din stropi de... cristal, așeza diademă pe creștetul «perlei negre», abia eliberată din strinsoarea miilor de suporter fanatici.

Această a doua imagine — **PELE VICTORIOS** — închidea fericit și simbolic un ciclu, făcând-o uitată pe prima, înregistrată, am spus, prin ușa deschisă de la Everton. Geniul trundise, dar sfârșise, în mod strălucit, în apoteoză, o carieră de 12 ani sub tricoul naționalei.

În aceste zile de sfârșit de an, Pele își anunță o quasi-definitivă retragere, consimțind, prin contract, să mai calce gazonul doar din când în când, numai la evoluțiile lui F.C. Santos peste hotare. Apoi, încet-încet, discret, precum apăruse, Pele se va retrage de pe scena marelui fotbal, spunând adio unei cariere unice.

Fie ca această fotografie simbol să însemne un serios motiv de reflecție pentru toți jucătorii care n-au găsit încă drumul adevărat spre «fotbalul — performanță». Pentru că — însuși documentul alăturat demonstrează — și geniul trudește!

G. NICOLAESCU

FOTBAL PE MAPAMOND

ZBORUL LUI CRUYFF

Celebrul internațional olandez, Cruyff, a dominat și anul acesta arenele europene. Iată-l într-o atitudine caracteristică, vinturind apărarea cu nume sonore a eternei rivale a lui Ajax, Feyenoord Rotterdam.

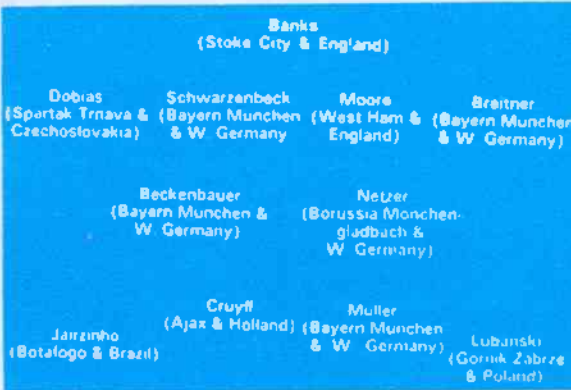

FORMAȚIA MONDIALĂ A ANULUI?

Este desigur destul de greu de creat o echipă, fie ea formată și din cei mai buni jucători ai lumii. Sau, mai bine-zis, cu atât mai greu! Pentru că jucători buni sînt mulți, dar prea puțini pot intra în vizorul unui astfel de selecționar. Și totuși, revista engleză «World soccer» ne vine la timp în ajutor. «Formația anului» ar putea arăta conform clișeului pe care l-am reprodus.

După părerea noastră, **BANKS**, chiar la cei 34 de ani ai săi, nu are încă contracandidat, deși accidentul suferit îl pune pe **Alf Ramsey** în neplăcuta situație de a căuta alt titular pentru echipa Angliei. **DOBIAS** rămîne același fundaș de clasă, cu apreciate virtuți ofensive, și foarte greu de depășit de orice extremă.

SCHWARZENBECK și **MOORE** sînt doi fundași centrali care s-ar suplini unul pe altul de minune. Primul este un jucător masiv, un adevărat «stoper», de care atacurile se sparg ca valurile de o stîncă. **Bobby Moore** are avantajul experienței, știind să-și dubleze ca nimeni altul coechipierul depășit. La fel de bine însă, în postul de «libero», poate juca și **BECKENBAUER**, dar fundașul englez a fost preferat tocmai pentru că internaționalul vest-german își desfășoară la fel de bine bogatul registru tehnic și la mijlocul terenului. În lumea întreagă, postul de fundaș stînga este descoperit. Jucătorii de pe aceste posturi nu au decît rar cu adevărat clasă, dar **BREITNER** este sigur una dintre aceste excepții. Activitatea constructivă a lui **Beckenbauer**

este perfect completată de jocul aproape «științific» al lui **NETZER**. **Günther Netzer** este oarecum un nou venit pe marea scenă internațională, dar apariția sa a fost fulgerătoare, punându-i în lumină imediat calitățile indiscutabile de organizator al jocului de atac, posibilitatea sa de a accelera exact la momentul potrivit, trăgând parcă după el întreaga echipă. **JAIRZINHO** este puternic, rapid și foarte direct pe poartă; **CRUYFF** abil, tehnic, și inteligent; **MÜLLER** aproape că nu mai are nevoie de recomandări (îl recomandă suficient adevărata avalanșă de goluri pe care o înscrie); **LUBANSKI** a devenit, la numai 25 de ani(!), un veteran al careurilor de 16 m, unde știe să exploateze aproape fiecare ocazie ivită. Toți patru alcătuiesc o linie de atac a cărei forță de pătrundere și de finalizare poate deveni

mai mult decît redutabilă. De altfel, întreaga echipă — așa cum este ea concepută — are ca principală calitate tocmai spiritul ofensiv, desigur doar potențial, pentru că, din păcate, o asemenea selecționată nu poate exista decît pe hirtie. Trei alți jucători ar fi fost, fără îndoială, îndreptățiți, mai mult decît alții, să mai facă parte din «selecționata anului '72». Fundașul vest-german **Vogts**, olandezul **Keizer** și iugoslavul **Gezeici**. Ultimii doi ar putea face parte din orice echipă din lume, dar o selecționată cu... 13 jucători încă nu s-a văzut! Nu putem încheia fără să remarcăm prezența în această «echipă de vis» a nu mai puțin de cinci jucători vest-germani (din formația campioană europeană), dintre care 4 sînt de la **Bayern München!**

Dumitru GRAUR

LAUREAȚII SEZONULUI

Vă prezentăm grupați, laureații sezonului încheiat în vara anului 1972. De la stînga spre dreapta, sus: **Santraci** (O.F.K. Beograd) — gheata de bronz, **Antoniadis** (Panathinaikos Atena) — gheata de argint, **Lee** (Manchester City) — gheata de bronz. Jos: un reprezentant scoțian pentru **Harper** (Aberdeen) — gheata de bronz, **Müller** (Bayern München) — gheata de aur, golgeter absolut, **Keizer** (Ajax) — căpitanul celei mai productive echipe europene.

SPORT MAGAZIN

Năvase sportive

Jucătorilor de rugby
*Vă urăm s-aveți în luptă,
 Ca atleții din Elada,
 Energie ne-ntreruptă
 Și succese cu... grămada.*

Luptătorilor care au obținut frumoase succese în 1972
*Eu vă urez acum
 Ca să se-nimple așa:
 Voi cu toți pe podium,
 Ceilalți pe... podea.*

Unui portar care mișcă multe goluri
*Ai primit de An
 Un frumos pachet
 Însă numai cu sim
 Că-năuntru era...*

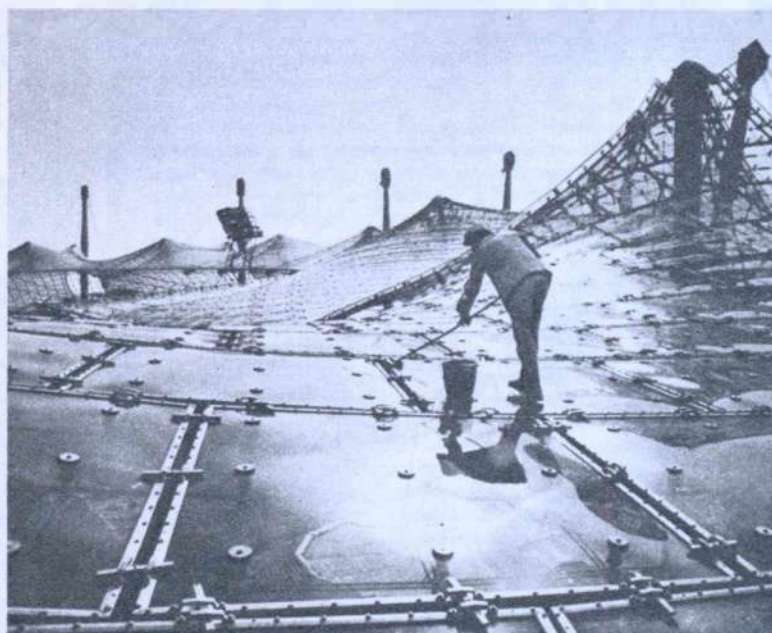
Victor

BUCURIA PRIMEI ZĂPEZI

Iarna aceasta, boxerii de la Metalul București au încercat bucuria primei zăpezi la... Viena, unde au susținut un meci amical cu formația «Box Club Wien». Iată-i pe bucureșteni la sauna sportivilor vienezi. În centrul imaginii, antrenorul Ion Stoianovici se lasă... săpunit cu zăpadă de elevii săi. Un prilej pentru boxerii de a verifica și ei pregătirea fizică a antrenorului...

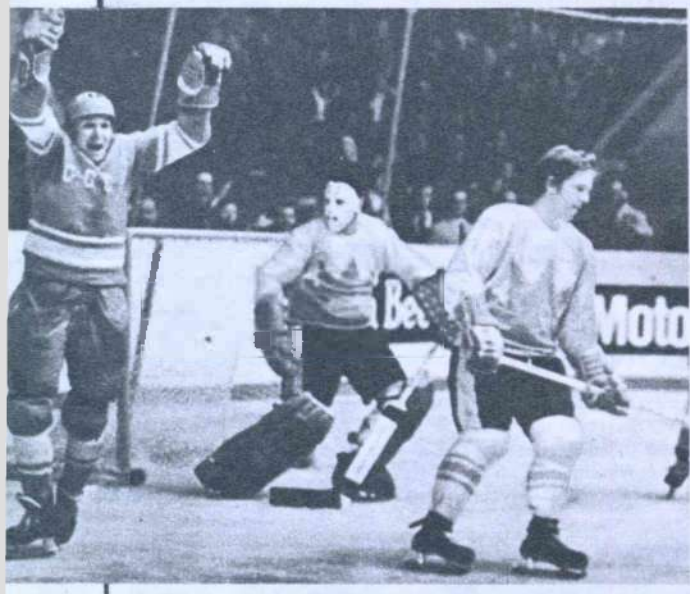
RECUNOAȘTEȚI CONSTRUCȚIA?

Sperăm să nu vă fi pus în prea mare incurcătură această întrebare. Ne-am gândit că un test al memoriei dumneavoastră... sportive vă va amuza acum la sfârșitul anului. Ați văzut această imagine de foarte multe ori, pe micul ecran și în publicațiile sportive din acest an. Este — ați recunoscut desigur — uriașul acoperiș al complexului sportiv care a găzduit întrecerile din cadrul J.O. de la München.

MECIUL ANULUI.

Pentru iubitorii hocheiului din întreaga lume cea mai interesantă confruntare a anului a fost aceea dintre sportivii sovietici și cei canadieni. Nu ne-am propus să vă reamintim rezultatele întâlnirilor. Vă prezentăm doar o frumoasă imagine în care spărea hocheiștilor canadieni a fost făcută... mat de excelentul sportiv sovietic Aleksandr Malțev, un dribler irezistibil.

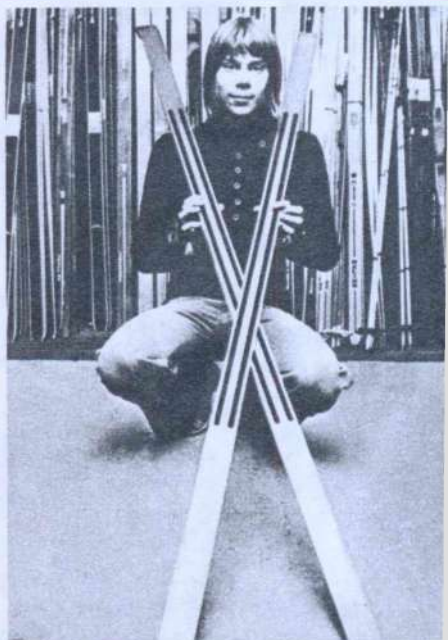
CEI DOI MÜLLERI

Iată-i (în stînga acestor imagini) pe cei doi Müller ai reprezentativelor de fotbal ale Republicii Federale a Germaniei și Elveției. Sus este celebrul Gerd Müller care, împreună cu coechipierul său Netzer, se bucură de o nouă victorie. Jos, elvețianul Müller, mai puțin norocos în fața porții. În fotografie, el este oprit neregularitar să înscrie de către vestgermanul Schwarzenbeck. (Momente din meciul R.F.G. — Elveția 4—0).

O INOVAȚIE INTERESANTĂ

O fabrică de materiale sportive din Suedia realizează un nou tip de schiuri. Partea care face contact cu zăpada este acoperită cu o peliculă de material plastic special, care face posibilă folosirea schiurilor pe ori ce fel de timp. Tot pe această parte au fost aplicate două benzi paralele din plu de mohair — un excelent mijloc de frinare spre spate în timpul urcușului. De ce nu am încerca și noi aceste soluții?

8 GREȘELI...

Colaboratorul nostru Octavian COVAȘI vă oferă obișnuitele sale desene identice doar în aparență. Sperăm că nu vă va prinde An Nou căutînd cele «opt (mici) greșeli» care de sebesc un desen de celălalt...

Argentinei Menis

*Simbolic îi fu alintul:
Argentina cu... argintul.*

Delor de la caiac-canoe

*La J.O. să fiți în frunte
V-ați făcut... luntre și... puncte.*

Valeriei Bufanu

*La garduri peste tot locul
Să te bată doar... norocul.*

Unui fotbalist

*Până învinge el portarul
Îți poți serba... centenarul!*

Titii GHEORGHIU — Vaslui

O NOUĂ STEA?

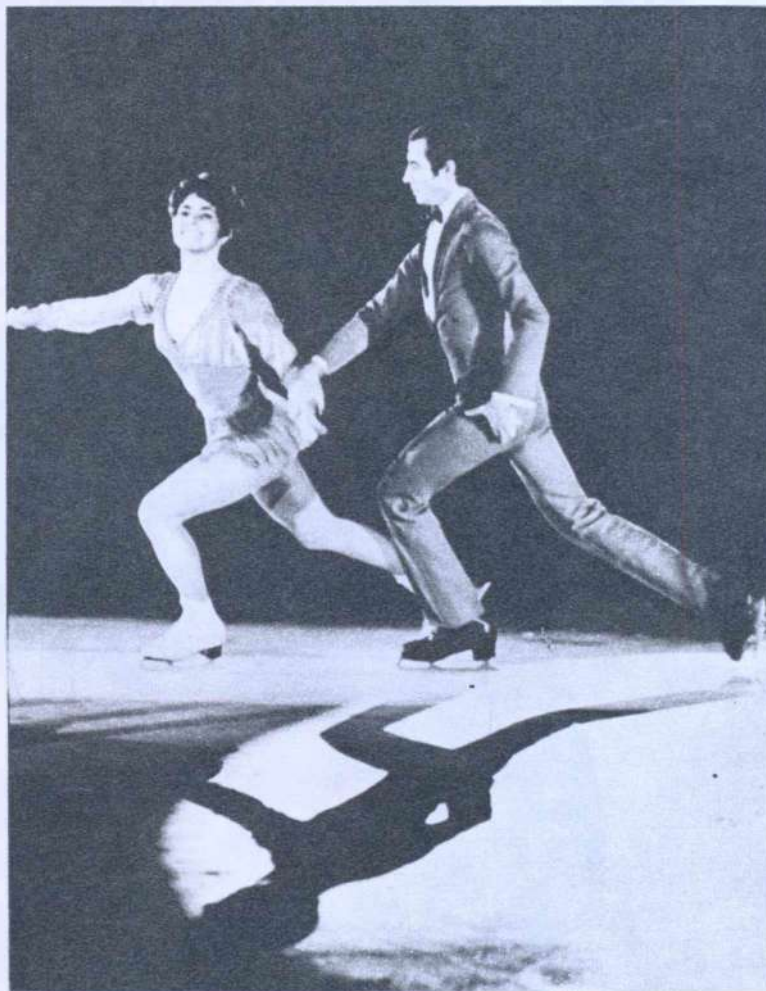
Lumea tenisului, atât de bogată în evenimente în ultima vreme a privit cu uimire, dar și cu satisfacție, performanța realizată de către tinărul jucător suedez Björn Borg, care, deși are numai 16 ani, a reușit să-l întrecă pe cunoscutul as spaniol Andres Gimeno. Iată-l în imagine pe tinărul Björn, despre care Gimeno a spus: «Are toate calitățile pentru a deveni în curând campion mondial.»

ARTA ȘI SPORTUL

Institutul de educație fizică și sport a sărbătorit recent 50 de ani de la înființare. Cu acest prilej, într-una din sălile sale a fost organizată o expoziție de sculptură, exponatele fiind inspirate din viața stadioanelor. Prezența artei la sărbătoarea sportului s-a datorat aceluiași vechi și statornic prieten al sportivilor care este sculptorul **Constantin Iordache**. Iată-l în imagine, alături de două dintre lucrările sale. În prim plan, statueta «Springerub».

**PENTRU SPORTIVII SOVIETICI
IARNA E SEZONUL
TUTUROR POSIBILITĂȚILOR...**

...susține campionul sovietic de patinaj Aleksandr Gorșkov, pe care îl puteți vedea în fotografia de mai sus împreună cu partenera sa **Liudmila Pahomova**. Afirmția sportivului sovietic este susținută perfect de imaginile de mai jos, în care sînt prezenți alți mari performeri din U.R.S.S.—canotori. Ei se pregătesc pentru întrecerile de vară schiind și coborînd în caiacuri ori de cîte ori apa scapă de corsetul gheții.

Din ultimele corespondențe de peste hotare, sosite acum spre sfârșitul anului la redacție, am ales pentru cititorii rubricii noastre externe articolele referitoare la doi dintre cei mai populari sportivi din lume. Ne-am oprit astfel la celebrul ciclist belgian **EDDY MERCKX**, «împins» pe locul doi în ierarhia sportivilor anului numai de excepționala performanță a înotătorului american Mark Spitz (7 medalii olimpice de aur) și la marea revelație a ringului olimpic de la München, cubanezul **TEOFILO STEVENSON**. În paginile noastre veți găsi amănunte mai puțin cunoscute despre acești doi mari sportivi.

Unde se va opri MERCKX?

Ciclistul belgian Eddy Merckx se află într-o ascensiune fără precedent chiar și în agitata lume a sportului cu pedale. Anul acesta, el a realizat marelui eveniment **GIRO-TOUR** (pentru a doua oară, prima fiind în 1970) și a spulberat recordul mondial al orei: **49, 431 km** (performanță corectată ulterior de juriu, după ce inițial se anunțase 49 408,68 m)! Să precizăm că nici unul dintre marii săi înaintași—**Fausto Coppi**, **Gino Bartali**, **Jacques Anquetil**, **Louison Bobet**—n-au putut să-și aproprie într-un sezon (unii nici chiar în întreaga carieră...) cele trei nestemate ale ciclismului profesionist: «**TURUL ITALIEI**», «**TURUL FRANȚEI**», **RECORDUL OREI**. **Fausto Coppi** a realizat—ca și **MERCKX**—de două ori eventual Giro—Tour (1949, 1952), dar a doborât recordul orei în 1942; **Jacques Anquetil** a câștigat—ca și **MERCKX**—de patru ori consecutiv «**Turul Franței**» (1961—1964), a obținut o singură dată evenimentul Giro—Tour (1964), dar a încercat (și a reușit) corectarea recordului mondial al orei în 1956... Să adăugăm că **Eddy** a mai fost încununat de două ori cu titlul de campion al lumii la fond (1967 și 1971), în timp ce **Coppi** a reușit acest lucru doar o dată (1953), iar **Anquetil** nici o dată!

Este evident că la 27 de ani (**Merckx** s-a născut la 17 iunie 1945, în localitatea belgiană **Meensel Kiezegen**) marelui rutier se află la apogeul carierei sportive. În plenitudinea forțelor, cu o sănătate de fier și un organism reglat ca un ceasornic elvețian, **Eddy** își va continua cu siguranță suita impresionantelor victorii. Din 1964, când a devenit campion mondial la amatori, el a uimit—an de an—lumea sportului:

1965—de 9 ori victorios în curse profesionale;

1966—primul în «**Trofeul Baracchi**» (cuplu cu **Bracke**);

1967—campion al lumii și primul în **Milano—San Remo**;

1968—câștigă «**Turul Italiei**» și o suită de «**clasice**»;

1969—aduce Belgiei, după 30 de ani (**Sylvère Maes**, 1939) victoria în «**Turul Franței**» și își continuă seria succeselelor în clasice, așa cum o va face și în anii următori;

1970—primul eveniment «**Turul Italiei**» — «**Turul Franței**»;

1971—câștigă «**Turul Franței**» și campionatul mondial;

1972—pentru a doua oară evenimentul **Giro-Tour** și un super record mondial al orei la **Ciudad de Mexico**!

Sirguincios, fin tactician, ciclist cu calități multiple (grimpeur, ruleur, excelent la contratimp), de o demnitate și o integritate fără reproș, **Eddy Merckx** este cel mai respectat «șef de pluton» din ciți a avut sportul cu pedale în cei peste 100 de ani de când există. El a dat ciclismului noi dimensiuni, a atras și mai mult atenția opiniei publice asupra acestui sport al gigantilor.

Câștigător cu **Claudine Acou**, fiica fostului ciclist profesionist **Lucien Acou** (astăzi antrenor al naționalei belgiene de amatori), tată a doi copii, **Eddy** este un om, în cel mai adevărat sens al cuvântului, care a urcat cele mai înalte culmi ale celebrității.

Așadar, 1972 a fost un excelent an pentru **Eddy Merckx**. **AMATORII DE CICLISM SE ÎNTREABĂ ÎNSĂ, NU FĂRĂ LEGITIMĂ CURIOSITATE, UNDE SE VA OPRI ACEST SPORTIV, CE NOI ISPRAVI VA REALIZA ÎN ANUL VIITOR?**

Biblioteca Municipiului Deva
SALA DE LECTURĂ